

Proč jsou lidé tolik zmítáni

(Vnitřní opona)

1 Jsem tak šťasten, že mohu být tady dnes ráno v modlitebně; a ze srdce vám všem přeji dobré ráno. Doufám, že vás tento den zastihl nadále ve službě Páně.

2 Když jsme před chvílí zvedli ruce, kolik z vás si mohlo zazpívat „Jsem tak podivuhodně zachráněn od hříchu“? Byl jsem z toho opravdu velice šťasten. Připadalo mi to stoprocentní. Všude, každá ruka, které jsem si jen mohl všimnout, byla zvednuta. „Jsem tak podivuhodně zachráněn od hříchu, Ježíš tak něžně přebývá uvnitř.“ Jsem tak velice rád za ten den a za vás.

3 A teď, myslím, že ta sestra tady na těch nosítkách je trochu moc vystavena slunci. Kdyby si přála, abyste ji přesunuli, možná, nevím, jestli jí to vadí nebo ne. Všimnul jsem si, že i její ruka byla nahoře. „Tak podivuhodně zachráněn od hříchu, když Ježíš tak něžně přebývá uvnitř.“

4 Ó, není to nádherné? Když Ježíš z Nazaretu může vstoupit do našich srdcí a požehnat je a udělat z nás to, čím bychom měli být. Před lety jsme zpívali jednu krátkou písničku: „On mě činí tím, čím mám být. Jeho milost mě očistuje a osvobozuje...“ (Tak nějak). Ó, jak je to nádherné!

Tedy, předtím než začneme vyučovat nedělní školu... Dnes ráno mi bylo přisouzeno, abych sem přišel a vyučoval nedělní školu.

5 Měl jsem dobrý pocit, když jsem vcházel tam těmi zadními dveřmi a viděl, jak tam dělají narozeninovou sbírku. To mi připomíná dávné časy, když byla tato modlitebna ještě v plenkách. Je to jako za starých časů, kdy slyším pastora, jak žehná lidem do dalšího roku jejich života a vzdává díky za to, co pro ně Bůh tak milostivě udělal.

6 No, myslím si, že dlužím této modlitebně vysvětlení proč... A to je první místo, kde tohle oznamuji; je to napsáno na stroji a připraveno k odeslání poštou. Ale myslím si, že bych z toho měl něco přečíst, jelikož se jedná o nový rok, ne proto, že je Nový rok, ale je to prostě určitý časový obrat.

7 Myslím si, že žijeme ve velice nádherném, slavném dni, který nám poskytuje příležitost, že lidé dnešní doby žijí a mohou vidět stíny

příchodu Syna Božího. Věřím z celého svého srdce, že tento svět propukne do největšího probuzení, jaké kdy bylo známo nebo se ocitne v nejtemnějším chaosu, který byl kdy v historii viděn.

⁸ A je to pro lidi veliký čas, kdy se mohou rozhodnout ohledně toho, co budou dělat. Jestli se tady dnes nachází někdo, kdo se ještě tím správným způsobem nerozhodl, totiž pro Krista, doufám, že to udělá dnes ráno, někdy v průběhu této bohoslužby, že si ve svém srdci řeknete: „Ano, Pane, to je ten den, kdy jsem se rozhodl sloužit Ti po zbytek svého života.“

⁹ Je to nádherný den. Jsem si jist, že jsme měli na očích roušku, dokonce i věřící — takže jsme nebyli schopni sledovat, co se kolem nás děje, rozumíte. A častokrát duchovně vedení lidé jsou prostě v nedorozumění a nemohou... vzhledem k lidem tohoto světa, protože to je tak zvláštní a neobyčejný život, kterým žijí, život plný oddanosti Pánu Ježíši.

4. Mojžíšova 22:17, 21

¹⁰ Tedy, před několika týdny... Slíbil jsem Pánu před osmi... nebo před deseti lety, když jsem odcházel v roce 1946 (když jsem opustil tuto modlitebnu), že Mu budu sloužit během těchto kampaní z celého svého srdce a s vědomím, že to tam způsobí veliký rozruch, protože... a že to bude vyžadovat spoustu peněz a jiných prostředků; a tak jsem si uvědomoval, že když o tom čtu, obvykle lidé, kteří... kterým Pán trochu požehnal, že tady jsou tři hlavní věci, které dostanou kazatele zpět do vyjeté koleje. Všimněte si jich: jedna z těchto věcí jsou peníze, pak ženy, popularita. A tyto tři věci... Všiml jsem si v Písmech, že peníze sehrály roli v případě proroka Baláma, který zaprodal svůj dar za peníze — když mu Balák nabízel spoustu peněz. Mnozí z vás jsou s tímto příběhem obeznámeni.

Soudců 16:15-17

¹¹ Pokud jde o Samsona, tam to byla Dalila — která se mu dvořila a zlákala ho na svém lůnu a on se jí svěřil s tajemstvím Hospodinovým.

1. Samuelova 10:11, 12; 1. Samuelova 19:24

¹² A Saul, to byla popularita. On byl prorokem; Bible říká, že byl započten mezi proroky. A kvůli popularitě se chtěl stát velkým, větším nad ostatní, a to způsobilo jeho pád.

¹³ A to jsou ty tři hlavní příčiny, které jsem pozoroval v Bibli, které přivedly lidi k pádu. A já jsem prosil našeho nebeského Otce, aby mi laskavě dovolil se všech těchto věcí stranit, obzvláště těchto tří hlavních věcí a aby je přede mnou zahalil.

14 Slíbil jsem Bohu, že v průběhu shromáždění nebudu nikdy prosit o peníze. Uzavřel jsem s Ním smlouvu, že pokud se někdy ocitnu v situaci, kdy On se nepostará o moje potřeby ve shromážděních jen pouhým kolováním talíře pro sbírku — i když jsem si vědom, že by se vybraly v těch velikých, obrovských shromážděních desítky tisíc dolarů. A pak jsem Mu řekl, že v tomto případě odejdu z misijního pole a vrátím se domů.

15 A On se zázračným způsobem postaral o to, že jsem nikdy nemusel vyvíjet nějaký nátlak, pokud se jednalo o peníze... nebo abych naléhal. Tři nebo čtyři manažeři kvůli tomu přišli o zaměstnání, když se snažili získat takto peníze — což jsem jim nedovolil. Já něčemu takovému nevěřím.

16 Lidé z okolí tohoto města by si mohli pomyslet, že... No, Pán nám tady dal malý domov. To bylo vybráno během jednoho večera, což jsem... Někdo by si pomyslel: „Dobrá, vždyť on je multimilionářem.“ Chtěl bych, abyste o tom věděli pravdu. Rozumíte? A abyste věděli, že to vypadá úplně jinak. Je pravdou, že jsem jím mohl být. Ale... ne, že bych žebřal, ale lidé prostě přicházeli a říkali: „Já ti to dávám, bratře Branhamo.“ Ale já jsem to odmítal. Nechtěl jsem to. Nechtěl jsem s tím mít nic společného — je to špína. Chci, aby mé dědictví bylo tam nahore.

17 A uvědomoval jsem si toto: na mé hlavě se den ze dne objevují šedivé vlasy a že už nejsem vůbec chlapcem, jak jsem býval tehdy, když jsem začínal kázat před třiatvaceti lety, víte. Vím jednu věc: že nezáleží na tom, kolik toho máte... Co pomůže člověku, kdyby získal i celý svět a ztratil svou duši?

18 A tak jsem viděl tu zatracenou věc. A v posledních několika dnech telefonovali kazatelé a lidé o různých rodinných katastrofách a podobně.

19 Nějaká paní mi jednou večer telefonovala a řekla: „Nechci ti prozradit své jméno, můj manžel je jedním z proslulých uzdravovacích evangelistů na *misijním* poli.“ A řekla: „Přistihla jsem ho právě při styku s osmnáctiletou dívkou a on se mi přiznal, že to s ní táhne už dva roky. Co bych měla udělat, bratře Branhamo?“

Řekl jsem: „Paní, já nevím.“ Řekl jsem: „Budu se za duši svého bratra modlit.“

20 A takové věci, jako je tato... Snažili jsme se tomu uniknout. A On se se mnou zázračným způsobem setkával a pomohl mi, až na

několik posledních shromáždění. Avšak jenom během mého posledního shromáždění v Kalifornii, v těch posledních dvou shromážděních, jsem se zadlužil v částce 15 000 dolarů.

Oni říkali: „Musíš prosit. Musíš to říct lidem. Oni se rádi nechávají prosit.“

Odpověděl jsem: „Toto není to, co jsem slíbil Bohu.“

Nějaký muž mi řekl: „Já se pod to podepíšu.“

Řekl jsem: „To není slib, který jsem dal Bohu.“

²¹ A tak, abych dodržel svůj slib; stejně jak to dělám vůči svým bližním, dělám to i vůči Bohu. Když jsme byli na cestě domů, (když jsme se vraceli z Kalifornie), nechtěl jsem to říct ani své manželce ani synovi, že se chystám zastavit evangelizační službu. Řekl jsem si: „Vrátím se zpět, několik dnů si odpočinu a uvidím, co mi Pán Ježíš řekne. A pokud nenajdu jiné východisko, tak půjdu za bratrem Nevillem a budu mu nápomocen v pastorační službě v modlitebně.“ Řekl jsem: „Budu něco dělat; kázat evangelium a chodit do práce tak jako kdysi — nebo chodit na pochůzky kolem vedení vysokého napětí ve Veřejných komunálních službách — nebo něco jiného; a budu kázat a on bude mít bohoslužbu v neděli ráno nebo v neděli večer a já vezmu tu druhou bohoslužbu, jemu nechám středu a já vezmu úterý nebo něco takového.“ Řekl jsem: „Budeme pokračovat v bohoslužbách.“ Řekl jsem: „Seženu si nějaké zaměstnání a budu chodit do práce.“

²² A to jsem i udělal. Zajistil jsem si práci u bratra Wooda, který zařizuje stěhování domů. Šel jsem do práce; dostal jsem zaměstnání. To ranilo mou manželku i Billa. Oni říkali... Billy řekl: „Tatínku, jsem si jist, že se mýlíš.“

²³ Řekl jsem: „Ne, jedná správně. Dodržuji svůj slib,“ vidíte. Řekl jsem mu, řekl jsem: „Můj slib...“ Nezáleží na tom, oč se jedná, pokud člověk nedodrží své slovo, pak nechci... nemůžeš mu důvěřovat, protože na něj není spolehnutí. Rozumíte? A tak to je ta jedna správná věc, jak by měl člověk vždy vypadat, být počestný. Musí se vyjadřovat tak, že se k tomu vracet můžete a opakovat to milionkrát a bude to stále jedno a totéž. Vidíte? Člověk musí být prostě poctivý. Nezáleží na tom, jestli se jedná o špatnou nebo správnou záležitost, musí být poctivý. I kdyby se to obrátilo proti tobě, řekni to v každém případě, jinak raději mlč a nic nemluv. Rozumíte?

²⁴ Tak tedy, já to cítím tímto způsobem: Bůh požehná poctivému

srdci. A s vědomím své pozice, na jaké jsem stál, že jsem musel bojovat s nemocemi a různými věcmi a zastával jsem se lidí v modlitbách k Pánu Ježíši, na základě Jeho Božského slova a Jeho povolání. Já musím být poctivý ve svém srdci, abych to mohl dělat, protože dábel dobře ví, jestli takový jsi nebo ne. Jeho nebude nic jiného zajímat. Mě nezajímá, jak hlasitě dokážeš křičet nebo nakolik se dokážeš přetvařovat. On si toho ani nevšimnul. To je čistá pravda. Ale Bůh ano, pokud jsi poctivý.

²⁵ A tak jsem řekl: „Řeknu jim o tom, když dojedeme do Arizony,“ (potom, co jsme odjeli z Kalifornie). Ale neměl jsem odvalu. A tak potom... Řekl jsem: „Udělám to v Novém Mexiku,“ a jeli jsme dál a dál, takže jsem jim to řekl, až když jsme přijeli sem do Indiany. No, oni to velice dobře pochopili.

Billy to sice nepochopil správně. Řekl: „Tatínku, myslím si, že se mýlíš.“

²⁶ Vrátil jsem se domů unaven, vyčerpán, s pláčem jsem se položil toho večera do postele, a když manželka usnula, odešel jsem do pokoje, klekl jsem si a řekl: „Drahý Ježíši, nevím, co mám dělat, nacházím se tady ve stejné situaci, jako na začátku, když jsem začínal. Myslím si, že jsem v něčem zklamal.“ Asi dvě hodiny poté se mi ukázal. A ukázal mi vidění s panoramatickým výhledem na lidi, jaké jsem ještě nikdy neměl. A v tom vidění jsem hovořil se svou ženou.

²⁷ Tedy, lidé, kteří mě znají, vědí, že nejsem fanatik. Nemluvím něco, pokud to není pravda. To je pravda. Viděl jsem to, viděl jsem bratra Arganbrighta, který tam stál; přiblížil jsem se k němu a on mi řekl: „Bratře Bille,“ řekl, „rozdali jsme všechny modlitební lístky a všechno je pro ta shromáždění připraveno. A máme také způsob, jak tě dopravit tam a zpět.“

Řekl jsem: „Děkuji, bratře Arganbrighte.“

Pošešl jsem, abych viděl ještě ty další bratry. A byl tam nějaký bratr, který kázal. A zeptal jsem se: „Kdo to je?“

Odpověděli: „Oni ho tam postavili.“

²⁸ Zeptal jsem se: „Kdo to jsou ti oni?“ A oni se prostě otočili a odešli. A ten muž rozpustil obecenstvo... dovolil jim odejít. A já jsem řekl: „Ó, to by neměli dělat, protože ještě nebyla výzva k oltáři.“

„Ó,“ řekli... Někjaký jiný chlapík řekl: „Ale my jsme už udělali sbírku.“

Řekl jsem: „Odkdy je sbírka důležitější než duše pro Krista?“ Vidíte?

²⁹ A v tom mě ten anděl Páně vyvedl ven a vzal mě k opravdu veliké a průzračné bystřině. Byla to nejkrásnější blankytná voda a plavaly v ní veliké ryby. On řekl: „Udělám z tebe rybáře.“ A řekl: „Hod' návnadu do vody. A když to uděláš, nejdřív ji pomalíčku popotahuj; a podruhé zatáhni trochu prudčeji, ale ne příliš silně; a potom buď připraven k zátahu.“

³⁰ A já jsem nahodil vlasec do vody. Popotáhl jsem a všichni kolem se začali radovat a říkali: „To je nádherné, to je báječné.“ Byl jsem celý podnícený, ale hned na podruhé jsem zatáhl příliš silně a vytáhl jsem z vody rybu. Ale co to? Byla to maličká, mrňavá rybka, velikosti asi této návnady. A můj vlasec se celý zamotal a já jsem se ho snažil rozmotat; a muž, který ke mně zezadu hovořil, se postavil přede mne. Byl oblečen do palestinského oděvu s turbanem na hlavě. Měl na sobě bílé roucho. Řekl: „Bratře Branhame, to je to.“

Řekl jsem: „Vím, že jsem to udělal špatně.“ Řekl jsem: „Zasekl jsem, když jsem neměl.“

On řekl: „Nedovol, aby se ti v té chvíli zamotal vlasec.“

Řekl jsem: „Dobře, vynasnažím se ho rozmotat, jak jen budu moci. Budu velice opatrný.“

³¹ On řekl: „Tedy, poprvé, když jsem k tobě promluvil, vkládal jsi ruku na lidi a sděloval jim, co je trápí. A při druhém tažení, když probíhalo, bylo ti dáno poznat tajemství jejich srdcí. A učinil jsem tě vidoucím před lidmi. Ale ty ses to vždycky snažil vysvětlovat. Neměl jsi to dělat.“ On řekl: „Udělal jsi z toho veřejné představení.“

Řekl jsem: „Je mi to velice líto.“

³² A když mě odtamtud vzal, uviděl jsem obrovský stan. Nikdy jsem tak obrovský stan neviděl! Byl natlačený a nacpaný lidmi do posledního místečka. A přišel jsem k... Měl jsem dojem, jako bych stál nad těmi lidmi a pohlížel na ně seshora, kde jsem právě dělal výzvu k oltáři. A stovky a stovky lidí se hrnuly s pláčem a jásáním, potom, co přijali Pána Ježíše Krista jako svého Spasitele.

³³ A podíval jsem se a uslyšel jsem jednoho muže, který se postavil a řekl: „Svolej modlitební řadu.“ A lidé se začali seřazovat z této strany, zleva, z místa, na které jsem se díval seshora, směrem k pódiu. A oni se seřazovali po celé délce, a až dole na ulici, do modlitební řady. Všiml jsem si po své levé straně, která byla v podstatě pravou stranou

při pohledu z kazatelny, malé dřevěné budovy a spatřil jsem to Světlo (které mají zachyceno na fotografii, jak víte, a vždy je ve shromáždění). Viděl jsem, jak se to Světlo ode mne vzdaluje a směřuje do této budovy a vstupuje dovnitř; a hlas ke mně promluvil: „Tam se s tebou setkám; to bude třetí tažení.“

Řekl jsem: „A důvod?“

On řekl: „Nebude to veřejné představení jako to předchozí.“ A pak jsem se probral.

³⁴ A teď na začátku toho nového roku... vrátil jsem se zpět do své modlitebny, kde jsem začínal, vidíte. Zpět na začátek, kde jsem začínal. Jsem velice za to Bohu vděčný.

³⁵ A mnozí z vás ví, že krátce předtím, než jsem odjel na tu další kampaň před osmi nebo deseti lety... domnívám se, že to bylo asi před deseti lety... ano, bylo to před devíti lety. Bylo přesně řečeno, jak tyto bohoslužby v posluchárnách... (vzpomínáte si na to), že bratr Lawson bude žít pouhé tři roky a pak bude odvolán a že bratr Ward postaví modlitebnu tam tím směrem; a vše se přesně tak stalo, úplně přesně. Vy to víte, vy starousedlíci. To se přesně tak stalo a stejně to bude s touto věcí! Protože to je „Tak praví Pán“! A vy se to dozvíte.

³⁶ A teď se nacházíme, věřím tomu, na pokraji největších shromáždění jaká kdykoliv... Jaká jsem kdykoliv konal pro Pána Ježíše, ta leží v blízké budoucnosti, rovnou přede mnou.

³⁷ A tak, víte, cítím se dnes ráno šťasten, že jsem se mohl před vás postavit, a je to také první příležitost, kdy jsem mohl toto poselství oznámit. Je to právě tady skrze tento mikrofon, k lidem v této modlitebně. A teď se to dostane během několika dnů do novin a do náboženských časopisů, takových jako je *Hlas uzdravení*, *Zvěstovatel Jeho příchodu*, a těch ostatních. Je to už napsáno na stroji a připraveno k rozeslání.

Modlete se za mě a jednoho nádherného dne, když všechno pomine, se všichni setkáme před Jeho trůnem, ó, jaký to bude čas.

³⁸ A zapamatujte si, to nejsem jenom já v těchto bohoslužbách — já v tom hraji jen malou roli — jste to vy, kteří jste tady, rozumíte. A já prostě věřím, že se tato malá a stará modlitebna bude rozrůstat a že to, co se Pán chystá učinit, bude nádherné. Buď požehnan, Pane!

A teď rovnou do Slova. Ale předtím bychom chtěli krátce vyjádřit díky Pánu Ježíši.

³⁹ Náš nebeský Otče, jsme Ti dnes tak vděční za... Tobě, který v tomto moderním věku — v tomto věku automobilů, letadel, vrtulníků, raket a všech možných vědeckých vynálezů: telefonu, televize a moderních atomových zbraní, a tak dále — Ty jsi stále ten svrchovaný, všemohoucí, všudypřítomný, vševědoucí Bůh, který stvořil nebesa a zemi a rozdělil oblohu.

⁴⁰ Bože, nejsme to schopni vysvětlit. Nemůžeme to objasnit. Stejně jako nemůžeme vysvětlit, proč jsou nebesa nekonečná; a jak ta zeměkoule obíhá kolem dokola a je to tak dokonalé. Oni jsou schopni už dvacet let dopředu předpovědět přibližující se zatmění slunce — protože Tvoje strojnova funguje přesně. Není v našich silách vytvořit žádný stroj, který by se tomu mohl vyrovnat.

⁴¹ Ó, ale veliký Jahve, který udržuje tuto zemi ve vesmíru, je dokonalý. A my Tě milujeme a všechny Tvé skutky jsou spravedlivé a dobré. A my se Ti dnes ráno, na začátku toho nového roku, poddáváme a prosíme Tě, abys nás všechny naplnil Duchem svatým, Pane, a přitáhl nás blíž k sobě; a ať nás Tvé věčné paže objímají a drží nás, Pane, protože dny jsou nejisté a zastřené, ale Jitřní hvězda nás vede cestou. A my ji budeme následovat, Pane. Budu Tě následovat, kam mne povedeš. Bude-li to pro některé skrze vodu nebo skrze povodeň, nebo skrze hluboké zkoušky, ale pro všechny určitě skrze Krev.

⁴² Ó, Bože, veď nás svou věčnou rukou až dobudeme konečného vítězství a Ježíš se vrátí na zem. Hřích, nemoc a žal, to všechno skončí, a my budeme žít v tomto slavném miléniu s Tebou. Toužíme po tom velikém dni. Přijď dnes, Pane Ježíši, ke svému Slovu. Vejdi do něho. Obřež rty těch, kteří mluví a srdce těch, kteří poslouchají. A ať semeno padne do srdcí, do kterých je Duch svatý zaseje, a ať přinese stonásobné ovoce. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

⁴³ No, Bůh vám žehnej a dopomáhej vám, když se teď posadíme, k vyučování ze Slova. Budu se snažit, abych vás tu u této lekce nedělní školy příliš dlouho nezdržel, pokud to jen bude možné; protože hned po skončení této lekce máme uzdravovací bohoslužbu a budeme se modlit za nemocné.

⁴⁴ Ó, jak byl náš Pán Ježíš k nám milostivý. Právě jsem prohodil několik slov s bratrem Nevillem... Zapomněl jsem na to, jak bratr Cox, pokud se nemýlím, byl s námi, když jsme jednou šli se pomodlit za takovou drobnou maminku v Charlestownu. Umírala v lůžku, beznadějný stav, požírala ji rakovina. A Bůh tuto drobnou ženu

úžasným a zázračným způsobem uzdravil. Její bratr je kazatel. Je to ten malý Junior Cash; a on je venku a káže dnes evangelium a modlí se také za nemocné. Zrovna měl velkou evangelizaci v Henryville, a bratr Neville mi právě vyprávěl, jaké měl ten malý bratr Junior výsledky. Jsem za to velice vděčný.

⁴⁵ Rozumíte, můžete pouštět chleba po vodě, on se k vám jednou vrátí. Jen rozsévejte to správné semeno a budete sbírat správnou úrodu. Pokud sejete špatné semeno, budete sklízet špatné věci. Nemůžete současně jít na východ a na západ. Buď půjdete jednou nebo druhou cestou. Dnes ráno směřujete buď k Bohu se vším, co ve vás je a hledíte na Něj, nebo jdete tou druhou cestou. Někdy se domníváte, že jdete tou správnou cestou, zatímco jdete tou špatnou; ale nemůžeš jít současně vpravo i vlevo. Pokud směřuješ vlevo, pak se tam dostaneš. Jestli jdeš vlevo, dostaneš se na levou stranu. Pokud směřuješ vpravo, dostaneš se na pravou stranu. Nemůžeš zabránit tomu, abys nepřišel na pravou stranu. Budeš mít dojem, jako bys šel nesprávným směrem, ale přesto jdeš tím správným.

⁴⁶ Drž se Kompasů a Kompasem je Duch svatý. A severní magnetické pole udržuje kompas přesně k severu. Není to nádherné, že elektronika vzduchu...

⁴⁷ Před několika lety jsem stál poblíž severního pólu a tam jsem viděl tato severní světla, jak blikají; záblesky žlutého a zeleného světla v té temné noci, a to způsobilo, že jsme měli tak jasno jako v této místnosti a byli jsme schopni díky němu jít. A pomyslel jsem si, že tam daleko ve střední Americe a všude jinde bude kompas ukazovat přímo k tomuto magnetickému pólu. On tě pokaždé povede k severu. A jak je to slavné, že my máme magnetický systém ve Slávě. A každý člověk, který byl učiněn kompasem, aby v tomto životě usměrňoval *jiné*, bude je odkazovat k Ježíši Kristu. Je to tak jisté, jako že sedím dnes v této budově.

Židům 10:19-22

⁴⁸ A teď v Jeho úžasném Slově, 19. kapitola... nebo, promiňte, je to 10. kapitola epištoly k Židům, 19. verš. Chci, abyste pozorně sledovali, když budeme číst.

Máme tedy, bratři, smělou důvěru k vstoupení do nejsvětější svatyně skrze Ježíšovu krev, [Jak nádherné.]

tou novou a živou cestou, kterou pro nás otevřel,

skrze oponu, to jest jeho tělo.

*Máme také velikého kněze nad Božím domem,
a proto přistupme s opravdovým srdcem, v plné
jistotě víry, se srdcem očištěným od špatného
svědomí a s tělem omytým čistou vodou.*

Římanům 10:17

49 Ať Pán Ježíš prostě dá odpověď na toto Slovo. Milujete toto Slovo? Víra přichází ze slyšení a slyšení skrze Slovo Boží.

Tedy, nuže, pouze pro vyučovací bohoslužbu, tedy, možná pro následujících třicet až čtyřicet minut... Chceme vejít rovnou do Slova.

50 Tedy, naše víra nemůže spočinout v ničem jiném. Křesťan musí mít svou víru... musí mít pevné místo odpočínutí. Vy o tom víte; a jediné místo odpočínutí, které křesťan — opravdu znovuzrozený křesťan — na kterém může spočinout jeho víra (nebo její), to je na neměnném Slově Božím. To místo není na sypkém písku teologie lidského původu, nebo věrouce nebo na nějakém členství v církvi. Ale pravý věřící, jeho víra spočívá pevně a nepohybně na tom, jak přistupuje k Božímu slovu.

51 Někde jsem před několika večery řekl, mohlo to být i tady, že jsem měl tak velkou touhu kázat, že jsem kázal své manželce v posteli do půlnoci — prostě jsem jí musel vyprávět, jak nádherný je Ježíš. Přišel mi na srdce určitý text, a to ve mně hořelo tak silně, že mi to nedalo pokoj. Jednoduše jsem řekl: „Miláčku, chtěl bych ti na chvíli kázat.“ A ona se probudila a laskavě mi naslouchala.

Římanům 8:38, 39

52 Řekl jsem: „Křesťanská víra je pevně založena na odpočínutí.“ To je pravda. Křesťan není zmitán. Křesťan nepobíhá z místa na místo. Křesťan nemusí povykovat, nemusí se vztekat, nemusí se starat o různé věci. Křesťan odpočívá. Všechno je za ním. Pro věřícího bylo všechno dokonáno na Golgotě. Je to tak. Ó, může přijít nemoc a zklamání. Ale křesťan je v odpočínutí a uvědomuje si toto: Bůh je schopen dodržet to, co už vykonal, a nezáleží na tom, o jaké věci se jedná nebo jak to vypadá. Ani nemoc ani smutek ani smrt; není to ani hladovění nebo něco jiného, co by nás mohlo oddělit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši. Jsme ve stavu odpočínutí. I když je ta stará loďka zmitána jakýmkoliv způsobem, její kotva drží pevně.

53 Projížděl jsem jednou přístavem a viděl jsem to. Vlastně jsme letěli letadlem a chystali se k přistání. Víte, stála tam stará loď, měla

spuštěné plachty. A, ó, na moři byla bouře. Aj, jak byla zmítána. A viděl jsem, jak se ta stará loď pohupuje dopředu a dozadu a některé vlny vnikaly dovnitř a některé ji zvedaly, a tak dále. A řekl jsem si: „Zajímalo by mě, co to je?“ Seděl tam nějaký chlapík a řekl: „Ona je zakotvena,“ řekl, „a proto se nemůže potopit.“ Řekl: „Může prorážet tyto vlny, ale nemůže se potopit, protože je zakotvena.“

⁵⁴ Řekl jsem: „Ó, sláva Bohu, i my máme kotvu.“ Některé vlny se přelévají přes nás, některé nás zvedají, ale na tom nezáleží, pokud kotva drží... Není to loď, která to drží, ale je to kotva, která to udrží. To není to, čím jsem já nebo čím budu, nebo čím jsem byl. Je to to, čím je On, a to, co On pro mne a pro tebe vykonal.

⁵⁵ To se nezakládá na tom, co jsem schopen udělat, ale na tom, co On už udělal. Má víra není zakotvena v tom, co přinese další shromáždění. Má víra nespočívá v mých vlastních schopnostech, které budu mít nebo v nějaké církvi, ke které se připojím nebo v nějakých lidech, se kterými budu spolupracovat. Má víra je zcela zakotvena a odpočívá v dokonaném díle Pána Ježíše Krista — ona již byla přijata.

⁵⁶ Bůh Ho ospravedlnil tím, že Ho vzbudil z mrtvých. „Toto je můj milovaný Syn, ve kterém jsem našel zalíbení,“ a Bůh Jej vzbudil z mrtvých pro naše ospravedlnění. Není divu, že básník mohl napsat:

*Když žil, miloval mne, když zemřel, spasil mne.
Pohřben, odnesl pryč mé hříchy,
byv vzkříšen, ospravedlnil mne zadarmo navěky.
A jednou On přijde — ó, jak slavný den!*

⁵⁷ Křesťan v této naději odpočívá na rozbouřených mořích. Jistě udeří bouře, různé těžkosti, ale my jsme zakotveni. Tím je to vyřešeno. On se nikdy nepotopí, nemůže se potopit.

⁵⁸ Tedy, ve svém životě jsem si všímal mnoha křesťanů, jak jsou jednou nahore a po druhé dole. Zamýšlel jsem se nad tím. A aniž bych někdy v jiných církvích, kam cestuji, na takový text kázal, pomyslel jsem si, že by bylo nejlepší, kdybych to udělal pro své lidi tady v modlitebně, na téma: Proč jsou lidé tolik zmítáni?

⁵⁹ Setkáváme se s lidmi, kteří vypadají velice nábožně, mají hlubokou touhu, kteří denně slídí, pátrají a hledají Boha a nikdy nemohou dojít k nějakému řešení, kde by se mohli usadit a být zakotveni v Kristu. A ze zkušenosti jsem se naučil, že tito lidé jsou

intelektuálně založeni.

⁶⁰ Tedy, když o tom mluvím, jsou dva různé typy křesťanů. Je to zvláštní; a neměl bych ani o dvou typech mluvit, řeknu raději dvě fáze; určitě by to bylo vhodnější slovo — ne dva typy — ale dvě fáze toho stejného křesťanství, prostě dvě fáze. Jedna z nich je intelektuální, je to mentální koncepce o tom, co Bůh říká ve svém Slově a o Ježíši Kristu na základě poznání. Zatímco ta druhá je zkušenostní, podle zkušeností, které Bůh vložil těmto lidem do srdce.

⁶¹ Ten první je intelektuálně hladový. On „hoduje na Bohu“, ale jeho „hodování“ nemá dlouhého trvání. Ten druhý působí dojmem, jako kdyby měl vítězství po celou dobu. Nic jim nevadí. Oni jsou naprosto pevně zakotveni. Žádné zkoušky ani bouřky jim nevadí. Oni jako kdyby v sobě měli něco více než ti první, kteří jsou křesťany a snaží se žít pro Boha. Obdivuji tohoto druhu křesťana. Častokrát jsem se tomu divil: „Pane, co to vlastně v těch lidech je, po čem jsou tito *intelektuálové* tak dychtiví, a přesto toho nemohou dosáhnout?“

⁶² A já vím, že to je závažná otázka v srdcích nás všech, kteří sloužíme Kristu. Ještě nikdy jsem neviděl takovou osobu, která by někdy přišla k Němu, a pak Krista opustila, a přitom by našla správný smysl života.

⁶³ Včera jsem hovořil s malým, barevným mužem, který mi vyprávěl o jednom kazateli, který odpadl. Roztrhal své kazatelské oprávnění a hodil je do odpadkového koše a řekl: „Už jsem s tím skončil.“ A další neděli si koupil basu piv, posadil se a popíjel. O několik týdnů později ležel na smrtelném loži.

⁶⁴ Pokud bych měl čas, rád bych to vysvětlil, jak to funguje v Bibli, ale to bych se dostal mimo tento text. Ale to je jiné téma: jakým způsobem se satan vloudil a zmocnil se této osoby a Bůh ji musel vzít jako své dítě domů. To všechno se může přihodit.

⁶⁵ Ale, teď, vidíme tyto hladové lidi, a přesto toho stále nejsou schopni dosáhnout. A mnozí z našich učitelů a také škol vnášejí spoustu teologie a snaží se lidem namlouvat: „Dobrá, to je kvůli tomu, že jsi nekřičel. To je kvůli tomu, že jsi nemluvil v jazycích, nebo kvůli tomu, že jsi neměl ten druh daru“ — proti tomu částečně nic nemám... nebo nemohl bych proti tomu nic říci, avšak celkem vzato nacházíme tyto lidi, kteří křičí a mluví v jazycích nebo prožívají jiného druhu emoce, a přesto jim stále připadá, že nejsou tím, kým by měli být. No, víme, že to je pravda. A často jsem se zamýšlel, co by se dalo

podniknout pro tuto osobu, která se nachází v takovém vnitřním rozpoložení. A tak, našel jsem to jednoduše ve Slově Božím a pokusíme se to objasnit. A můžeme to udělat na základě toho, že se podíváme na tu intelektuální stránku lidské mysli a duše, která se nachází v srdci.

66 Tedy, vy opravdu máte dvě různé mentální schopnosti. Jedna z nich je ta, která je v hlavě, ve vašem mozku. A ta druhá působí ve vašem srdci a nazývá se vaší duší — váš duch a vaše duše. No, ony jsou často mezi sebou v rozporu. Když se hlava snaží něco říct, duše je na rozpacích, když to není správné. Ale když to vchází do duše, hlava od toho dává ruce pryč.

67 Existovaly určité věci, které se vám staly, o kterých jste věděli, že se stanou, a přesto jste si to nedokázali vysvětlit. Přijali jste to jen tak, ač k tomu nebyl pádný důvod a neuměli jste si to vysvětlit; a přesto se to tak stalo. To se stává tehdy, když se to stane tady uvnitř.

68 Ve velkých shromážděních, v průběhu těch obrovských kampaní na misijním poli, jsem si všiml mnoha lidí, kteří ke mně přicházeli a říkali: „Ó, bratře Branhame, já mám víru.“ Intelektuálně byli v pořádku, ale tady v jejich srdcích to tam nebylo. Kdyby to tam bylo, nemuseli by přicházet na pódium, abychom se za ně modlili, abychom pomohli jejich víře — kdyby víru měli.

69 Tedy, budeme se muset vrátit k tomuto typu, abychom vám dnes ráno ukázali ten obraz (jako dětem), a přál bych si, abyste pozorně poslouchali. Věřím v názorné ukazování, obzvláště pokud se jedná o lidi; je to pro ně snadnější, aby to mohli pochopit, když to znázorníme. Je dobré vyučovat děti a my všichni jsme přece dětmi. My jsme pouze dospívajícími v Bohu. Kdo by si tady dovolil říci: „Já jsem dospělý, vyzrálý v Bohu?“ Nejsme takoví, jsme zkrátka malá nemluvnata v Bohu. Je to tak.

70 No, chtěli bychom se pokusit dostat se do takového bodu, kde byste mohli přesně uvidět, co činí Bůh. A tak se teď vraťme ke Starému zákonu, abychom odtamtud mohli dostat určitý náhled na tuto věc a mohli to vzít na základě Izraelských dětí.

2. Mojžíšova 16:15-21

71 Když prošli Rudým mořem a vstoupili do zaslíbené země, Bůh jim skrze svou suverénní milost každý večer posílal jako déšť mannu z nebe. A lidé vycházeli, sbírali tuto mannu a pekli z ní chléb nebo placky a podobně. Jedli tento chléb, který je udržoval při životě na jejich pouti. A shledáváme, že mnohokrát, když nechali tu mannu ležet

trochu déle na zemi, ona roztála — prostě zmizela, podobně jako námraza nebo něco takového na zemi. Nevydržela dlouho.

72 Nu, vidíme, že totéž se děje v křesťanství. Někteří lidé jsou před devátou hodinou hladoví. Máme do činění s mnoha, jak bych to mohl nazvat — táborovými hvězdami. Mnozí lidé přicházejí na bohoslužby a radují se, jásají, velebí Pána, dokud Duch Boží padá; všechno jejich odsouzení z jejich srdcí prchá, ale jakmile po tomto probuzení uplyne den nebo dva, nacházejí se opět v té staré bryndě, i když se krmili manou.

73 Mnozí lidé přicházejí ke Kristu... a přesto nebylo nikdy možné docílit, aby letniční hnutí přimělo letniční lidi uvidět tuto fundamentální pravdu. Je to velice nesnadné, protože každá církev má své vlastní učení a denně poslouchají své pastory a evangelisty, kteří něco kážou. Oni říkají: „Ó, dobrá, já to mám, copak na tom záleží?“ Vždyť oni nedokážou pochopit tuto pravdu.

Jan 5:24

74 Tedy, často jsem mluvil a dělám to dál a věřím této velké víře... nebo fundamentální pravdě, že Ježíš Kristus řekl: „Kdo slyší má slova a věří Tomu, který mě poslal, má život věčný a nepříjde na soud, ale již přešel ze smrti do života.“ Vidíte to?

Jan 5:24

75 „Kdo slyší má slova.“ Ó, přál bych si, aby to proniklo hluboko do vašich srdcí! Svatý Jan 5:24: „Kdo slyší má slova a věří Tomu, který mě poslal, má věčný, nepomíjitelný život, a nepříjde na soud, ale již přešel ze smrti do života.“ To je Jeho Slovo.

76 Co musíš udělat? Věřit, poslouchat. Víra přichází slyšením, slyšení skrze Slovo; a věření a přijetí a odpočinutí. Vidíte to? Říká to Slovo; vyslechni to. Říká ti to srdce; věř tomu. A celá tvoje bytost na tom spočívá. A je to dokonáno.

Jan 5:24; Římanům 10:17

77 Víra přichází slyšením. Ježíš řekl slova: „Kdo slyší má slova a věří Tomu, který mě poslal, má věčný (nekonečný, nepomíjitelný) život.“ Není to nádherné? „Vždy nepomíjitelný a nezhyne, ale přešel ze smrti do života, přešel ze stavu oddělení do věčně trvajících přítomnosti.“ Amen!

78 Tehdy... Kdysi jsi byl odcizen Bohu, ale teď jsi přestal být odcizen; teď jsi dítětem. Ze smrti do života; ze tmy do dne; ze smrtelnosti do nesmrtelnosti; z porušitelnosti do neporušitelnosti; ze starosti k radosti; ze smrti k životu; a plně odpočíváš na „Tak praví

Pán.“ Ne na nějakém pocitu nebo mentální emoci, teorii; nebo na něčem neznámém nebo na tom, co ti někdo řekl a co nemá žádný základ, nebo někdo řekl: „Dobrá, pojd', připoj se k této církvi a všechno bude zařízeno;“ ale lidská duše odpočívá pevně na Slově Božím. A tím to končí. Tím se to stává skutečností.

⁷⁹ Tedy, přejděme rychle ke druhému kroku. Co se stalo s těmito lidmi, že vstupují na toto území, jedí manu a ještě než nastane noc, jsou mnozí z nich znovu hladoví? A lidé jdou do shromáždění; je mnoho takových, kteří si pustí rádio a poslouchají dobré kázání a radují se; mnozí z nich jdou do kostela a slyší dobré kázání a jdou domů s jásáním. Ale co se to pak stane, když do toho vejde nějaká malá nesnáz, která je potká, a všechno jim to vezme? Opravdu, jestliže slyšíte Slovo a vaše duše se raduje ve Slově, je to Duch svatý, kterým se krmíte.

⁸⁰ Věřím, že vy věříte k věčnému životu. Věřím, že vaše přijímání Pána Ježíše vám dává ten nepomíjející věčný život, pokud jenom tomu věříte. Věřím, protože pak skrze jednoho Ducha jsme byli vekrťeni do jednoho těla věřících. Dostaneme se k tomu, bude-li vůle Páně, během několika minut. Věříte k životu.

Skutky 19:2

⁸¹ Když Pavel procházel horními kraji Efezu, našel jisté učedníky a řekl: „Přijali jste Ducha svatého, když jste uvěřili?“

⁸² Vidíte, vaše víra vás zakotvuje v Kristu. To je intelektuální. Věříte tomu. Přijímáte to. Říkáte: „To je pravda.“ Rozpoznáváte, že to je pravda a stáváte se křesťany a máte věčný život skrze to, že tomu věříte. Vstupujete do Boha. Nacházíte se na táborovém shromáždění. Mana padá a vy se jí krmíte.

⁸³ A všimli jste si, je to taková zvláštní věc, byl tam smíšený zástup, který jedl tuto manu. Lidé, kteří jsou hříšní — kteří nepřijali Pána Ježíše — a mohou se radovat, když jsou svědky působení Božích zázraků, uzdravení nemocných; mohou se radovat s lidmi, kteří jednají správně, mohou otevřít svá srdce a radovat se z kázání, které je kázáno pod pomazáním. A je to tentýž druh many, kterou jedí křesťané. Vidíte to?

⁸⁴ A pak, vždy si zapamatujte mou nauku tady v modlitebně: Boha musíte následovat v trojkách, protože On je v tom dokonalý.

⁸⁵ No, asi by nás zajímalo proč? Pak shledáváme, že ta mana zmizela. Objevila se na zemi a pak zmizela a pak se znovu objevila

a pak znovu zmizela, každý den. Něco z ní... V devět byla pryč.

86 Setkával jsem se s lidmi, kteří se v kostele postavili a prostě jásali. A viděl jsem, jak vyšli z kostela a možná v pondělí nebo v úterý si malinko polevíli a udělali něco, co se na křesťana nehodí. A ten muž nebo žena, ať je to kdokoliv, oni se vrátí zpět, podají si s vámi ruku a řeknou: „Já tyto věci nechci dělat.“ A vy s nimi soucítíte.

87 Viděli jste lidi přijímat Božské uzdravení a říkat: „Ó, ano, já to vidím. Je to ve Slově. Ó, díky Tobě, Pane, já tomu věřím.“ A několik dnů jsou v pořádku, ale první malá bouřka, která udeří, a oni jsou v tom zpátky. Sledovali jsme to a je to pravdivé, a tito lidé za to nemohou. A tak kvůli čemu to všechno je? Co způsobuje, že k tomu dochází?

2. Mojžíšova 16:33

88 Tedy, všimněte si. Tak tedy, pozorujeme, že tato mana, když padala — Bůh ji posílal dolů, aby obstaral živobytí Izraelským dětem během jejich poutě. Pak Bůh řekl Mojžíši a Áronovi, aby šli a zhotovili velikou zlatou nádobu a naplnili ji po okraj manou a postavili ji na svaté místo... nebo ve Svatyni svatých, vedle Truhly smlouvy. Tato mana měla být postavena vedle Truhly. A tam nikdy „neselhala“. Nikdy nezestárla. Nikdy neztratila svou sladkost. Tam uvnitř byla vždycky dobrá.

89 Potkali jste již někdy nějakou osobu, která tam byla a která ji okusila a žila z této many? Takovou osobu můžete potkat v pondělí, v úterý, ve středu, ve čtvrtek, v pátek, v sobotu nebo v neděli; ať je zamračený nebo jasný den, ať je ponurý den, ať jde všechno proti srsti, ona je vždy příjemná a plná lásky, nemluví ani nedělá nic špatného, ona žije pod slávou Boží. Nikdy nehladoví. Nikdy nemusí jít do kostela, aby se tam posilnila. Je vždy naplněná Bohem.

90 Lidé chodí do kostela, podají si v kostele ruce a usmívají se a nazývají se bratry. A když jsou mimo kostel, pak už vytahují nějaké ty věci související s podnikáním, které nejsou zrovna docela poctivé, ale slouží jenom k osobnímu prospěchu. Nechci říct, že takoví lidé jsou tady v této modlitebně, ale říkám, že takoví jsou. Když lidé udělají některé věci, stávají se jinými. Ta nejmenší maličkost v nich znovu probudí tu starou zlost nebo špatnou náladu nebo sobectví. Otevrou ucho, aby naslouchali pomluvám nebo něčemu podobnému. Taková osoba ještě nikdy nepřišla tam k této nádobě.

91 Oni jsou vně. Oni opravdu jedí ten stejný druh many. Byli

přivedeni do toho tábora, a tam v táboře je to místo, kde lidé na poli dostávají tu manu. A oni se tam nacházejí a ta mana, kterou jedí, je tou samou manou, kterou jí ten muž tady. Oba mají toho stejného pastora. Čtou tutéž Bibli. Ale jeden neustále zůstává v pravdě a v pokoře, zatímco ten druhý je jednou nahoře a podruhé dole, a stále to takto pokračuje, dovnitř a ven. Ačkoliv oba jedí tutéž manu, jeden vešel dovnitř, zatímco ten druhý je stále venku. Oba jsou věřícími k věčnému životu, ale jeden je pokřtěn Duchem svatým do Božího království, zatímco ten druhý je zvenčí, i když jí tu samou manu.

⁹² A tito lidé se nám snažili namluvit: „Musíš křičet, aby ses tam dostal. Musíš mluvit v jazycích, aby ses tam dostal. Musíš dělat všechny tyto věci.“ Ale zjišťujeme, že tyto věci nefungují správně.

⁹³ Viděl jsem křičet lidi, kteří nebyli... Stěží si mohu představit... Nemohu to posoudit nebo bych neměl... Ale viděl jsem lidi, kteří křičeli a žili si libovolným životem. Viděl jsem, jak lidé v sálech tančili v Duchu sem a tam, a když se vrátili, žili ohavným životem. Viděl jsem muže a ženy, jak to dělali. Viděl jsem muže a ženy tančit v Duchu a mluvit v jazycích a povykovat a měli v sobě tolik zlosti, jak nevím co.

⁹⁴ To není v pořádku. A přesto se radují z Božích požehnání. Oni tomu věří. Mají v to víru, ale nacházejí se jenom v tom vnějším nádvoří, ještě nevešli do toho vnitřního nádvoří. Ještě nepřešli odtamtud sem.

⁹⁵ Takhle to vypadá s dnešními církvemi. Doufám, že to vidíte. Ó, aj! Ale když vidím ukázkou toho, mám z toho radost — vidím, že ta kotva drží pevně za oponou.

Zjevení 2:17

⁹⁶ Bible říká: „Kdo zvítězí, tomu dám bílý kamínek a nové jméno, které nezná nikdo, pouze on sám.“

⁹⁷ Nezáleží na tom, co lidé říkají. Vy to sami dobře víte, když jste byli uvedeni za tu vnitřní oponu. Nikdo vám nemusel nic vysvětlovat. Ne proto, že jste se připojili k církvi nebo proto, že jste dělali to nebo ono, ale něco vám prostě říká, že máte ten kamínek, který se nachází v srdci a že to není kámen tvrdý, ale měkký. Ten kámen činí tvé srdce měkkým místo tvrdým.

⁹⁸ V Ezechieli, v těch starých dobách, když byl Zákon ve Svatostánku ukládán do Truhly smlouvy — ty Boží zákony — Ezechiel mluvil o jiném čase. Tedy, tito lidé... Dnes máme co do činění s dvěma třídami lidí: stejné třídy, které se snaží udělat něco, aby došly spásy. Každý říká: „Budu chodit každou neděli do kostela.“ To je úplně

v pořádku. „Chci, abych byl zbožný.“ To je velice dobré. Ale to je stále pod Zákonem. Zatímco ten druhý, tím, že chodil do kostela a byl dobrý — nedělal to ze svých vlastních sil; je to něco, co tyto věci dělá v tobě — je to Duch svatý ve tvém srdci.

Jeremiáš 31:33

99 Nu, všimněte si, jak to bylo v tom vnitřním nádvoří. Jsou tu lidé uvnitř, kteří budí dojem, jakoby neustále měli... jakoby vždycky byli sytí, vždycky se cítili dobře. Ezechiel řekl: „Napíšu své zákony a vložím je do jejich srdcí.“ Tam, kde kdysi byl ten Zákon na kamenných deskách v Truhle, ta Truhla znázorňovala srdce. „Pak vložím Nový zákon do jejich srdcí,“ do této truhly.

100 Srdce je místem přebývání Boha. Ve Starém zákoně vždycky Bůh přebýval ve slávě nad Truhlou a srdce je tou truhlou. Bůh přebývá — ne v hlavě, ale v srdci. Bůh nebývá poznán teologií; Bůh nebývá poznán mentální koncepcí; Bůh bývá poznán staromódním, posvěceným, znovuzrozeným prožitím, které se nachází v lidském srdci.

101 A přesto muži a ženy žijí dobrým životem, milují Boha, ale pouze na základě mentální koncepce. Ale to opravdové místo úkrytu se nachází v srdci— být ukryt v Kristu. A když Kristus, Duch svatý vstupuje do vašich srdcí, On je tam spolu s vaším temperamentem, a On žije svůj vlastní život podle své vlastní vůle skrze vás. Haleluja!

102 Víím, že to zní hrozně, ale je to pravda! Kristus... Vy jste tak poddáni, že Kristus skrze vás mluví slova, která by chtěl říci. Uvažuje skrze vás tím druhem myšlenek, kterými by On uvažoval. Koná skrze vás ty stejné skutky, které by chtěl sám konat. Vy jste poddáni a ve stavu odpočinutí.

Jak nádherný obraz zasvěceného křesťana: poddaný. Kristus skrze něj působí.

Filipenským 1:21

103 Pavel řekl: „Neboť žít, to je pro mě Kristus a umřít, to je zisk.“ Už nežiju já, ale žije ve mně Kristus! Kristus žijící v jednotlivých duších — poddanství. Kristus promlouvající rty, uvažující rozumem, dívající se očima, jednající skrze temperament. Haleluja!

104 Pak věci tohoto světa pominuly. Jak to potom může být něco jiného než sama něžnost a příjemnost, a to po celou dobu? Kristus má svrchovanost! Amen. Vidíte to? Hle, co to je? Je to Kristus ve vás. Kristus ve vás.

105 Řeknete: „Dobrá, podívej, já si myslím, že to je pravda, bratře Branham.“ To je pravda, je to *tady*, ale to nepřišlo až *sem*. Pokud ano, pak se celým tvým make-upem stává Kristus: tvůj postoj, tvá touha, tvá chuť nebo záliba, všechno je Kristus. Jsi poddaný ve stavu odpočínutí, všechno je dokonalé! Nezáleží, jak zasmušile to vypadá nebo jak to vypadá černě. To zůstává stále stejné. Kristus je v tobě.

106 On mluví s hříšníkem hlasem, kterým by s ním mluvil. On mluví s prostitutkou hlasem, kterým by s ní mluvil. On uvažuje skrze tvůj rozum těmi stejnými myšlenkami, kterými promlouvá ke tvému srdci — tímtež způsobem, jako kdyby byl *tady* na zemi. Ty už víc nepatříš sobě, ale jsi poddaný Jemu.

2. Mojžíšova 28:34, 36; 2. Mojžíšova 39:26, 30

107 Do toho svatého místa vcházel Áron jednou v roce. Shromáždění ho pozorovalo. On byl správně oblečen. Musel být správně pomazán. Musel správným způsobem jít. Požehnaný budiž Hospodin! Správně oblečen, správně chodit, správně pomazaný. Na svém rouchu měl zvonečky a granátová jablíčka. A když šel, ona hrála: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu.“

108 Před sebou nesl číši s krví — krví beránka, krví smíření; a byl pomazán růží sáronskou, a to pomazání stékalo po jeho bradě rovnou až k lemu jeho roucha. A on vcházel do toho nejvnitřnějšího místa, do přítomnosti Boží. A když tam dovnitř vešel, opona se za ním zatáhla a on tam byl uzavřen! Byl skryt před tím vnějším světem. Sláva Bohu! To je místo úkrytu — místo přebývání.

109 Můžeme vcházet do přítomnosti Boží a skryt se před věcmi tohoto světa; jeho zvuky už k nám více nepronikají. Je to zvukotěsné. Haleluja! Zvukotěsné! Svět zůstal tam venku, snaží se sice nahlédnout dovnitř, ale vy se nacházíte uvnitř, v přítomnosti věčného, neustále živého Boha a jíte tuto manu, která vydrží po celé věky, stovky let. Ona se nikdy nezkaží ani se nevyčerpá.

110 A člověk, který jednou přistoupil k Bohu a ta opona za ním zapadla — uzavřel se na věci tohoto světa — nachází se v přítomnosti Boží a jí tuto manu.

111 Není tedy divu, jestli ve dvanáct hodin nebo v devět hodin, ať je to kdykoliv, on žije v přítomnosti Krále! Amen! Není se čemu divit, že každý den je pro něj nádherný! Pohleďte, kde on se nachází. Našel ukryté místo. Vešel za oponu. Dveře se za ním zavřely. Nevidí nic z tohoto světa. Tyto dveře byly udělány zvukotěsně, z ovčích kůží

a kůží kozlů. A je to učiněno zvukotěsné skrze křest Duchem svatým, který skryje člověka v Kristu a tam se stává novým stvořením. A on tímto způsobem chodí denně před Jeho obličejem.

Jan 14:20

112 Jak nádherný je to obraz věřícího v přítomnosti Boží. Pak jsou všechny věci Jeho. Všechny věci byly dány Kristu. Vše, čím byl Bůh, On přelil do Krista. A vše, čím byl Kristus, On přelil do Církve: „V ten den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně a já ve vás.“ Ó, co za výsada, kterou obdržel věřící, kdyby to jenom mohl přijmout.

Namítnete: „Bratře Branhame, je to obraz, který stojí za přemýšlení, ale jak se k tomu dostat?“

To je další věc.

„Jak se tam tedy můžeme dostat, bratře Branhame?“

Tady v tomto plánu je cesta, jak se tam dostat.

„Ó, já jsem křesťanem, bratře Branhame. Byl jsem spasen. Byl jsem pokřtěn. Těšil jsem se z pozhánání Božích.“

Jsi stále na tom vnějším nádvoří.

Říkáš: „Celými dny mívám stavy, že jsem jednou dole, podruhé nahoře, starosti a zmítání a těžkosti. Přál bych si žít vítězným životem.“

Dobře, musíš se dostat z tohoto nádvoří. Musíš vejít dovnitř.

113 Tedy, co bylo tou první věcí? To nádvoří znázorňuje ospravedlnění. Tam zvenčí přicházeli lidé z celého Izraele. Ale nikdo jiný než obřezaní Izraelité nemohli do těchto síní vejít. Jinak by je poskvrnili. Vzpomínáte si, jak to bylo s Pavlem, když přivedl Timotea do chrámu? Oni řekli: „Proč jsi poskvrnil toto svaté místo tím, že jsi sem přivedl pohana?“ V těch síních museli být absolutně ospravedlněnými lidmi; obrozenými muži a ženami, kteří přijali Boha a přebýval v nich věčný život. Museli to mít, než vešli do těchto síní.

114 Pak přicházejí k tomu prvnímu oltáři a ten první oltář je místem, kde spalovali oběti a kde se s nimi Pán setkal a odpustil jim jejich hříchy a očistil je od veškeré nespravedlnosti. A ten hořící oltář, ten mosazný oltář spaloval tato zvířata a krev těchto zvířat. To bylo druhé nádvoří.

4. Mojžíšova 17:7, 8

115 A teď, potom, když z něj odešli, z toho druhého nádvoří — to je

posvěcení — vstupují do posvěceného života, vstupují do Boží přítomnosti. A když se tam nacházejí; na tom místě mohli mít všechny slavné věci. Je to překrásný předobraz, který zde máme: jestli se tam dostalo něco mrtvého, ožilo to. Už jste na to někdy mysleli? Vzali Aronovu hůl, položili ji do přítomnosti toho svatého místa a když to udělali, během jediné noci se na ní ukázala poupata, rozkvetla a vydala mandle. Během jedné jediné noci! Pomyslete na to! V Boží přítomnosti! Ta stará hůl, která tam ležela bez života v Boží přítomnosti; a ukázala se poupata a květy a vydala mandle během jedné noci. Čím to tedy bylo? Jaký druh hole to byl? Byla to hůl z mandloně. Odkud ji vzal? Ta větev byla z mandloňového stromu.

116 A vy jste také holí nějakého druhu. Byli jste vzati z větve lidstva, která na začátku byla Božím stvořitelským synem. Můžete být padlí, mrtví a Bohu odcizení. Ale kvůli tomu při stvoření, jste byli stvoření, abyste byli syny Božími. Můžete poskakovat dokola a být uznávaní a vážení tady na těchto nádvořích, ale jestli jednou vejdete do toho slavného místa a ukryjete se s Bohem, zrodíte to, co byste měli zrodit.

Galatským 5:22

117 Když vezmete mrtvého hříšníka, odcizeného Bohu, bez naděje, bez Krista a umístíte ho do Boží přítomnosti v tomto slavném svatostánku, on přinese ovoce Ducha svatého: lásku, radost, pokoj, trpělivost.

118 Na té staré holi vyraší poupata. A tam, kde vyraší poupata, tam muselo přijít občerstvení. Ona musela být osvěžena a když byla osvěžena... musí vydat vůni — parfém — květ. A další věc, to je přinesení ovoce.

119 A každý křesťan přichází tou samou cestou, když vstupuje do Boží přítomnosti. Nejdříve byl občerstven. Duch svatý se toho člověka zmocňuje a obnovuje ho a činí ho jinou osobou. Duch svatý vstupuje do nitra, prostě jako občerstvení.

120 Duch svatý přichází v tiché noční hodině. Dobře víte, že když brzy z rána vycházíte na dvůr, když spadla rosa, a leží na zemi — rosa padá krátce před svítáním, obvykle někdy v noci, potom, když se veškerý shon tohoto světa uloží do postele a všechno usne. Už jste někdy vyšli brzy ráno ven? Když vyjdete ven brzy ráno, můžete vidět, jak je všechno občerstveno — prostě opravdu svěží, brzy ráno. Proč? Ta stará země byla po určitou dobu ukryta, a osvěžila se.

121 Přišli jste už někdy do přítomnosti muže nebo ženy, kteří se

ukryli před tímto světem? Jak je to občerstvující, když s nimi promluvíte. Oni se občerstvili. Začali přicházet k životu.

122 Vstoupili jste už někdy brzy ráno do růžové zahrady nebo na nějakou cestičku, když rosa pokryla zem, ach, ó, vůně zimolezů, a tak dále — a květy akátů? Už jste někdy... Je to tak jako s křesťanem, který se skryl s Bohem v tom tichu noci nebo někam, a pak se následujícího dne vrátil a byl občerstven. Jeho život vydává vůni. Ó, jak příjemné místo k přebývání. Je to někdo, s kým si rádi popovídáte, je to někdo, kdo vás může povzbudit, je to někdo komu můžete důvěřovat.

123 Může to být nějaká tvá sousedka, která tam bydlí. Ó, jak je příjemné si s ní promluvit. Vidíte, to je ta svěžest, to je ta vůně. A pak to přináší ovoce. A všude kam vstoupí Duch svatý, On vždycky zaseje Boží semeno, které vydává ovoce.

A další důležitá věc ohledně vstupu do tohoto místa, je to místo, kterému můžete důvěřovat. Věřte tomu.

124 Dnes ráno tady leží nějaká žena, natažená na nosítkách ve vážném stavu. Tedy, pokud se jí Bůh nedotkne, zemře. Je už sešlá věkem, je to stará matka, s prošedivělými vlasy, v brýlích — velice zbožně vypadající osoba (prázdné místo na pásku) ... podal jsem jí před chvílí ruku, než jsem sem vešel. Teď ona tady leží. Lékař možná udělal všechno, co bylo v jeho silách, ale nemůže už nic víc udělat. A ona spadla a pochroumala si kotník, žebra, a tak dále a pak, jak mi řekla, se dostavily komplikace, její stav se zhoršoval a také věci, o kterých vůbec nevěděla. A ona tady leží v takovém stavu. Nu, když se nachází v takovém stavu, celá takto potlučená, tedy, co pro ni můžeme udělat? Musíme ji přinést do té požehnané společnosti na vše postačujícího občerstvení Ducha svatého, který z ní může tuto sešlost odstranit. A lékař, i kdyby byl sebelepší, řekl by asi něco takového: „Nemohu pro ni nic víc udělat,“ ale my ji pozvedáme do tohoto místa!

125 Dobře, ty jsi stará a tvé dny už téměř pominuly, ale pro Abrahama, poté, co vešel do Boží přítomnosti, to nemělo žádný význam. A jako stoletý se Bohu líbil a nebral zřetel na své téměř mrtvé tělo, ale dostal se do přítomnosti Jahveho, který mu dal zaslíbení.

126 A tady na konci sedadla je tato stará žena, a umírá na rakovinu — určitě zemře, nezbyvá jí nic jiného než smrt. Kéž bychom ji jen mohli...

127 Tam dovnitř nikdo Árona nevedl. Áron tam vcházel, protože tam byl pozván, protože mu to bylo řečeno samotným Jahvem a on měl

právo na to, aby tam vstupoval. Když Ježíš zemřel na Golgotě, roztrhl tu oponu seshora dolů, aby dal právo nejen velekněžím, ale každému, kdo přistupuje k Bohu, vstoupit do té svatyně svatých. Ona má právo! Ta paní zde, umírající, ona má právo!

128 Tady sedí paní Weaverová, ona tady někde sedí. Před několika lety umírala na rakovinu, která ji požírala, měla úplně vyzábělé ruce. Ona měla právo ke stromu života. Dostala právo vstoupit za oponu. A musel jsem ji přidržet, potácela se z jedné strany na druhou, pokřtil jsem ji tady ve vodě a ona dnes žije. Ona měla právo! Přijala to, uvěřila tomu.

Izaiáš 53:5; 1. Petrova 2:24

129 A já si myslím, že někde v této budově vzadu jsem viděl pana Morgana, možná že tady někde sedí i paní Morganová. Tady tehdy seděl na tomto sedadle a přidržoval ji — ona umírala na rakovinu; v beznadějném stavu. Ale víra přichází slyšením! Slyšení skrze Slovo! A my jsme ji vyvedli z tohoto zvětralého stavu. Její manžel mi řekl, ten, který tady sedí, že chodil hrát golf s jejím lékařem, který mu řekl, že rakovina ovinula její střeva jako kořeny stromů. Veškerá naděje pohasla. Ale Duch svatý ji přivedl do této občerstvující přítomnosti a uvedl ji za oponu a ta opona se za ní zatáhla. Nestarám se o to, co řekl lékař, nezáleží na tom, co někdo řekne. Opona se zatáhne a odřízne každého nevěřícího. A ona sáhla do té zlaté Boží nádoby a řekla: „Jeho zsinalostí jsem uzdravena,“ a začala jíst. Druhý den ráno jedla znovu, další den měla stále hlad.

130 To je to. Není třeba se rozhlížet a čekat, až to znovu spadne, nebo na další probuzení, ale to je vždy přítomné, věčné. Je to tady, čeká to. A ona stále jí z té stejné nádoby s manou.

131 Co to znamenalo? Dostat se do toho občerstvení, tam, kde se ta opona kolem ní zatáhla. A tak už nemohla dál poslouchat to, co říká tento svět, ale poslouchat to, co říká Bůh.

132 Vejít tam skrze krev. Vejít tam skrze pomazání. Pomazaný. Chodit správně, žít správně, držet svou hlavu správně, dokud nevejdeš do těchto síní... Neříkám, že to dělá ten nebo tamten člověk nebo způsob, jakým jsi byl pokřtěn, tak či onak, nebo církev, ke které patříš; Bůh svou svrchovanou milostí dává Ducha svatého těm, kterým si Ho přejí dát.

133 A proto tito lidé čekají; oni chodili pokorně před Bohem. Bůh svou milostí jim uděluje Ducha svatého, a proto oni žijí tak, jak žijí.

Jsou posvěceni. Milují Pána. Věří a žijí za všech okolností a každý den v Jeho přítomnosti. Nezáleží na tom, co přichází nebo odchází. Ať se zvedají řeky, ať mraky visí nízko, nezáleží na tom, co to je. Oni neustále žijí v přítomnosti Krále. A co to znamená?

„Ó, ty jsi nebyl uzdraven. Ty to jenom předstíráš.“

¹³⁴ Opona zapadla. Oni to už ani neslyší. Jsou uvnitř, navracejí se k životu. Amen. To jsou ta probouzející se poupata. Promluvte si s nimi na chvíli a přesvědčíte se, že tam je ta vůně svatých, která je obklopuje. Jejich rozhovory jsou smysluplné a osolené, nemluví o svých sousedech, nehádají se o něčem, co se stalo tak nebo onak. Jejich rozhovory jsou o Kristu a Jeho slávě.

To je místo, kde leží a vydávají to obcerstvení. Vydávají vůně nového života — ty květy — a každý den plodí ovoce.

Jiní říkají: „Víš, že ona byla uzdravena. Víím, že on byl uzdraven. Proč bych i já nemohl být uzdraven?“

Opravdu můžeš být i ty, bratře. Existuje však jediná věc, která je potřeba; je to: obdržet pomazání Duchem svatým.

„A co to je, bratře Branhame?“

Efezským 2:8

¹³⁵ Vezmi Boha za jeho Slovo, protože vírou spasení jste, a to z milosti, ne ze skutků! Žádné smyslné emoce, žádné podnícení nebo mluvení v jazycích, žádné výkřiky, nic takového! Vírou vcházíte do Boží přítomnosti a říkáte: „Pane Bože, přicházím výhradně na základě Božího slova a věřím Ti.“

Řeknete: „Bratře Branhame, ty nevěříš v křičení a mluvení v jazycích?“

¹³⁶ Ó, ano! Ale vy jste postavili vůz před koně! Přijďte ze všeho nejdříve ke Kristu. Přijďte nejdříve ke Kristu! Dovolte Duchu svatému, aby se vás zmocnil. Začněte jíst z této many. Ona je dobrá dnes, ona je dobrá zítra, ona je dobrá pro každý den, v každý čas.

¹³⁷ Byl bych rád, kdybyste si všimli ještě jedné věci, která s tím souvisí. Zvláštnost tohoto světla, ve kterém chodí věřící, je v tom, že on je v Kristu — v tom je ta zvláštnost. Tak tedy, ty tři dvorany. Sem přichází ospravedlněný člověk, on chodil podle denního světla. Některý den byl ponurý. Chápete to? Ó, doufám, že to vidíte? Bůh vám žehnej. Některé dny jsou ponuré. Některý den se zamýšlíte nad tím, jestli to vůbec stojí za to, abyste sloužili Bohu nebo ne. Vcházíte na to vnější

nádvoří. Jistě. Jíte manu, jistě; jste věřící, jistě; máte život věčný, jistě; kdybyste zemřeli, jdete do nebe. Samozřejmě. Ale jakým druhem života ve skutečnosti žijete? Každý den upadáš, snažíš se do toho dostat: „Ó, dnes mám špatnou náladu! Řekl jsem jí to! Já jsem jim vynadal! Nemohl jsem si pomoci! Bože, odpusť mi.“

Ovšem, že On odpustí. Opravdu, On to udělá. Jsi Jeho dítětem. Ale jakým životem ve skutečnosti žiješ?

138 Ó, neštítíš se takového života, jakým žiješ? Nahoru a dolů a problém za problémem a plahočíš se dnem i nocí. Jednou odpadlíkem a znovu do kostela a zase odpadlíkem a znovu do kostela, a to a ono; a omlouvání se za to, nebo tamto. A ten druhý člověk, on jde prostě stále kupředu, žádný problém.

139 Vidíte, jaký je to druh života, ve kterém chodíte? Podle počasí. Když je venku světlo — nebo ponuro nebo je mlha nebo něco mezitím a pak přichází jasný den a znovu ponurý a znovu mlha a znovu mraky zahalují slunce. Tak vypadá život obrozených, ospravedlněných lidí. To je pravda. To je světlo, ve kterém chodí, když chodí podle toho.

On říká: „Já jsem vešel do Krista, bratře Branhame. Připojil jsem se k církvi, zapsal jsem své jméno do knihy. Snažím se žít počestně, jak jen můžu.“

140 Dobře, ať je požehnáno tvé srdce, bratře, vážím si toho. Bůh si toho váží. Jestli jen věříš: „Kdo slyší má slova a věří Tomu, který mě poslal, má život věčný.“ Slyším, můj bratře, já tě miluji. „Ó, bratře Branhame, ty moje vzlety a poklesky... ó, jsem na tom prostě mizerně. Musím bojovat každý den.“ Ó, ano, bratře, to záleží na tom, kde chodíš. To souhlasí. Pak řekneš: „Chtěl bych vejít trochu hlouběji.“

141 Dobrá, on tedy vchází na to nádvoří. Nuže, a co je tam? Je tam sedm zlatých svícňů vedle toho svatého místa a ony vyzařují světlo. To světlo pochází z těch svícňů. To je pro takového muže, který přestal pít, který přestal kouřit, který přestal lhát, krást; začal správně zacházet se svým sousedem, je dobrý ke své manželce (nebo ona je dobrá ke svému manželovi) je to jedno a totéž, muž nebo žena, prostě věřící. On vešel na místo, kde opustil všechny tyto nemravné věci, a to díky krvi posvěcení. Je povolán k novému životu a chodí v něm.

142 Nemusí chodit podle toho světla tam venku, on má lepší světlo. Chodí ve světle těch sedmi zlatých svícňů, ve kterých hoří olej; a ten olivový olej znázorňuje Ducha svatého. Oheň, to byl křest, uděloval křest, on tam může být dokonce pokřtěn Duchem svatým. Ale ty nejsi

ještě ukryt. Ty nejsi ještě za oponou.

143 A to je tady. On chodí podle těch sedmi zlatých svícňů. Tam je hodně světla... je tam hodně světla. Jsou tam ale zasmušilé dny. To je tehdy, když ty lampy začaly kouřit a světlo není úplně jasné. Jsou tam chvíle, kdy se ta světla musí znovu zapálit a musí si půjčit trochu od svého souseda, aby mohl zapálit světlo, jedno od druhého. To stále není dobré světlo. Jsme za to vděční, ale to není stále to pravé světlo. Ó, bratře! Vidiš to? To stále není to pravé světlo.

144 Ty říkáš: „Bratře, já jsem přece mluvil v jazycích, křičel jsem.“ To je dobré, skvělé. Ale dovol, že ti řeknu něco jiného. V pořádku, on chodí v tom světle, ale to světlo je umělé. To není sluneční světlo, světlo měsíce, světlo hvězd. Člověk na tom nádvoří ospravedlnění, když přichází noc, má velice mdlé světlo — jenom hvězdy, možná i bledý měsíc a hodně plujících mraků. On je v pěkné bryndě.

145 Ale člověk, který je tady u oltáře, který na sebe vezme posvěcení a říká: „Pane, chci žít blízko Tebe. Jsem Diakonem ve sboru, tím nebo něčím jiným, chtěl bych žít správným životem vůči svému sousedovi. Budu se snažit ze všech sil dělat to, co je lepší, Pane.“ Tedy, on žije v lepším světle. Jeho světlo sotva kdy zapadne, ale někdy zakouří, někdy ho je třeba zapálit od někoho jiného.

146 Ale člověk, který překročí tuto hranici a vejde tam, kde je tento svět úplně odříznut, kde se kolem něj zatahuje opona, tam pod těmi rozprostírajícími se křídly cherubínů — v té veliké Slávě Shekinah; tam pod tím to nikdy nezeslábne. Tam to nikdy nepohasne. Člověk, který žije v této přítomnosti Boží, za tou oponou, je ve slávě Shekinah. Nezáleží na tom, jestli přichází bouře nebo mraky nebo měsíc odmítá vydat světlo a hvězdy nesvítili; i když pohasne svícen, na tom přece nezáleží! On žije v Boží slávě Shekinah, pod mocí Ducha svatého.

147 Ono v noci nehasne; neubývá ho... Je to určitého druhu mystické světlo — jemně zářící světlo. A věřící ve stavu odpočinutí vchází dovnitř za tuto oponu, do slávy Shekinah, kde se nachází nádoba s manou, kde může jíst každý den a neubývá toho. On může jíst z této many.

148 Ó, on nemá žádné starosti o tento svět. O všechno je již postaráno. Bůh byl nad ním, slyšel jak Ho velebil, odpovídal na jeho modlitby; ale nejen to, on žije v přítomnosti Krále: Boha ve slávě Shekinah.

149 Pokaždé, když něco takového začne, nemůže se to k němu

dostat. On by to neposlouchal. Kdepak. Touhy tohoto světa zůstaly venku.

150 Jestli, můj příteli, vejdeš do Krista, pokud jednou vejdeš do tohoto místa, kde je ten svět mrtev, bez ohledu na to jestli tvé děti dělají tohle, nebo tvoje maminka dělá tohle, nebo tvůj tatínek říká toto, nebo ti tvůj pastor řekne toto, tvůj lékař ti řekne to nebo tamto — ty to ani nevnímáš. Ty žiješ pouze ve slávě Shekinah. Chodíš a žiješ v přítomnosti toho Krále. Každý den je pro tvou duši nádherný. Aj! Všechno je v pořádku. Všechno je v pořádku! Nic ti neublíží. Ó, jaké místo.

151 Ó, teď přemýšlím o té krátké písničce: „Přešel jsem za roztrženou oponu, haleluja Jeho jménu. Žiji v přítomnosti Krále.“ Žiji! „...přešel jsem za roztrženou oponu, kde sláva nikdy nepovadne, žiji v přítomnosti Krále.“

*Chodím ve světle, nádherném světle.
Pojď tam, kde září krůpěje rosy milosti,
třpytí se kolem nás dnem i nocí.
Ježíš — to světlo světa.*

152 „Ať se skryje, a já ať jsem uvolněn a naleznu to, Pane, v Tobě. Ať je celé moje já ukřižováno...“ Ať moji sousedé klevetí, ať přijde to, tamto nebo ono. Já chodím do shromáždění kvůli jedné věci, totiž, abych zůstal v Jeho přítomnosti. Já jsem se tam nastěhoval, Pane, a nechci odtamtud odejít. Budu důvěřovat Tvému Slovu, tomu, co řekneš Ty. To je to, kde chci být. Udělej, aby ta opona kolem mě zapadla, Pane. Kéž bych mohl vidět jenom Ježíše a žít a chodit a umřít v NĚm! Zde to je.

153 Na hoře Proměnění, když se Ježíš postavil proměněn před ty apoštoly a oni se na Něj podívali a neviděli nikoho než samotného Ježíše. Oni řekli, že tam viděli stát samotného Ježíše. Ó, Bože, ukryj mne na takovém místě! Ukryj mne na tomto místě!

154 Tam, kde spadne ta opona, já nebudu vidět nic než samotného Ježíše. Nechci poslouchat nějaké fanatiky tohoto světa. Nejsem zvědav na ty jejich atomové bomby; nebo jestli mají trysková letadla; nebo jestli nový Chevrolet vypadá lépe než Buick; na tom přece nezáleží! Jedná se o to, že chodím a žiju denně v Kristu. On sám zůstává věrný. A opona se kolem dokola zatáhla a já jsem v NĚm a On je ve mně.

155 A ať zuří bouře, má kotva drží pevně za oponou. Nedokážu vám vysvětlit, proč máme v tomto dni na mořích tak hodně bouří, ale jsem vděčný za kotvu, která pevně drží za oponou. A když se loď kymácí a vypadá to, že každý další pohyb mě pošle ke dnu, moje kotva i přesto drží za oponou. Jsem zakotven za tou oponou.

*Jsem zakotven v Ježíši,
bouřím života statečně čelím.
Jsem zakotven v Ježíši,
nebojím se větru ani bouří.
Jsem zakotven v Ježíši,
protože On má moc mě zachránit.
Jsem zakotven v té Skále věků.*

156 Bože, pomoz mi dnes ráno vejít do toho vnitřního života. Nechci zůstat stát tam, kde jsem zmitán každým závanem učení, každou malicherností, která povstává. Nevíte, že Bible říká, co bude v těch posledních dnech, jak přijdou v těch posledních dnech lidé a budou vypadat jako andělé světla? A jaká pomsta se jim dostane; a ďáblovi služebníci jsou andělé světla. Neuvědomujete si, že Eva, když s ní ďábel mluvil, hledala nové světlo, a to zapříčinilo každý hřbitov, který tu máme, to zapříčinilo každý ústav pro choromyslné, to zapříčinilo každé nápravné zařízení, to zapříčinilo každou smrt, každý smutek, každé trpící dítě a každou umírající matku? Ona hledala něco nového. Rozhlížela se po něčem novém, co by mohla najít.

157 Ó, Bože, vezmi mě zpět do slávy Shekinah; vezmi mě za tuto oponu spolu s Tebou. Jsem spokojen s Ježíšem. Pane, i kdybych ztratil sám sebe, ale byl nalezen v Tobě. Vejít dovnitř za oponu, kde všechno to vytí světa...

Amos 11:12

158 Bible říká, že v těch posledních dnech přijde na zem hlad, ne hlad po chlebu a vodě, ale po slyšení pravdivého Božího slova. A lidé se budou toulat od východu k západu a všude možně a budou se snažit je najít. Ta hodina je zde! Ta hodina je tady, kde se muži povyšují, jako by byli bohy, chtějí být oslavováni, a lidé říkají: „Ó, doktor ten a ten, veliký ten a ten.“

1. Korintským 2:4

159 Starý Pavel řekl: „Bojím se totiž jednoho: abyste ze mne neudělali objekt uctívání, místo té věci, kterou zvěstuji. Nepřišel jsem k vám totiž v přesvědčivých řečech lidské moudrosti, ale v dokázání

moci vzkříšení Ježíše Krista, aby vaše naděje nebyla budována na tom a na tantom.“

Dnes je hrozný den. Lidé jsou roztroušeni.

¹⁶⁰ Před několika týdny jsem stál na místě, kde byl postaven velký stan (nechci do něčeho vrtat, Bože odpustí!), kde jeden muž řekl, že vyhání zlé duchy; vůbec o tom nepochybuji. Ale zlí duchové nejsou vymítání krutostí, ani lhostejným životem! Nejsilnější zbraň, jakou tu na světě máme, je láska!

¹⁶¹ Jednou večer jsem stál vedle jedné takové obyčejné paní a její manžel ji chtěl opustit a oženit se s jinou ženou — byl to skvělý pár. Po očku jsem se na ni podíval. Ona řekla: „Ach, já odcházím, bratře Branhame.“

Řekl jsem: „Nedělej to, sestro.“

Ona řekla: „Ach, můj manžel, jeho služba by byla zruinována. Co mám dělat? Odjedu do New Yorku, najdu si nějakou práci.“

Řekl jsem: „Nedělej to; nedělej to, sestro.“

„A co mám teda dělat, bratře Branhame?“

Řekl jsem: „Jdi za ním.“

Ona řekla: „Nu, našla jsem fotku té ženy a roztrhala jsem ji, a udělala jsem to a tamto.“

¹⁶² Stál jsem tam. „Vidím to.“ Ale řekl jsem: „Jdi za ním a obejmi ho a řekni: ‚Miláčku, nezáleží na tom, co jsi udělal, já tě stále miluji.‘ Tím to docílíš.“ To je pravda.

¹⁶³ Nedávno ke mně přišel jeden mladý člověk. On byl letniční. Viděl mnoho těchto shromáždění. Jeho manželka je věrná luteránka. Ona řekla: „Nu, myslím si, že včera večer jste tam všichni šli a křičeli.“ A řekla: „Myslím si, že jste včera večer mluvili v jazycích a dělali všechno možné.“

¹⁶⁴ On klesl na podlahu a řekl: „Bože, vyžeň... vyžeň z ní toho dábla! Já z ní toho dábla vymítám!“ A byl z toho téměř rozvod. Muž, skvělý muž.

¹⁶⁵ Přišel ke mně a řekl: „Bratře Branhame, myslím si, že se budeme rozvádět.“ A řekl: „Nejsem schopen docílit, aby ji ten dábel opustil.“

¹⁶⁶ Řekl jsem: „Bratře, jdeš na to ze špatného konce.“ Řekl jsem: „Když takhle začne, řekni: ‚V pořádku, miláčku, Bůh ti žehnej, miláčku.‘ A buď k ní opravdu milý. A uvidíš, co pro ni můžeš udělat.“

On řekl: „Bratře Branhame, dobře, ale jak z ní dokážu vyhnat toho ďábla?“

Řekl jsem: „Udělej to, co ti říkám a modli se ve svém srdci. Pohled,“ řekl jsem, „Bůh se o ten zbytek postará.“

Za dva týdny mi telefonoval a řekl: „V mém domě se stala revoluce.“ Řekl: „Má žena je jinou osobou.“

¹⁶⁷ Řekl jsem: „Co je tedy mocnější? Křičení, kopání, dupání, nebo objetí kolem krku s láskou?“ Bůh je láska. Bůh tak miloval svět...

*Od té doby, co jsem vírou spatřil ten pramen
vyvěrající a tekoucí z ran,
vykupitelská láska se stala mým tématem,
a zůstane až do smrti.*

Je to tak.

¹⁶⁸ Jeden muž mi telefonoval. Řekl: „Tato žena má tři ďáblы.“ Řekl: „Jeden z nich se jmenuje Jeff a ten druhý Seth a odmítají prozradit jméno toho *třetího*.“ Inteligentní lidé, kteří tady sedí, podporují toto shromáždění; stovky a stovky a stovky lidí. On řekl: „Jeden z nich je zelený, ten druhý je modrý a ten třetí je oranžový.“

Jan 10:4, 5

¹⁶⁹ „Ó,“ pomyslel jsem si: „Bože! Ó, Bože! Jak je to hrozné! Nedovol, aby se to takhle dělo, Bože! Tito lidé, kteří musí tak těžce bojovat, aby se dostali do Božího království, a hrnou se stovkami, aby poslouchali takové hlouposti!“ Víte, proč to je? Oni nikdy nebyli uvnitř za tou oponou. To je jedna jistá věc. Kdyby tam jednou byli, pak by poznali, že to je jinak: „Moje ovce slyší můj hlas a za cizím nepůjdou.“ Ó, ano.

¹⁷⁰ Můžete se nachytat na všelijaké emoce a vyvádět jakýmkoliv způsobem a nazývat to náboženstvím. A ty samé věci dělají pohané. Ale ukažte mi posvěcený život, který je usmrcený a znovuvzkříšený v Kristu Ježíši, který žije ve slávě Shekinah, s láskou Boží, která ho obklopuje; to je ta osoba, o které jsem přesvědčen, že tam bude.

¹⁷¹ Umístěte mě za oponu, pod krev Pána Ježíše. Můžete vzít

všechny dary, které máte v Písmu. Ďábel dokáže padělat každý z nich, ale nedokáže padělat lásku, protože láska je ryzí. Ďábel nemůže milovat; to je ta jediná věc, které není schopen. A když se dostanete do takového stavu, že milujete jeden druhého a celý svět je mrtev... jestliže milujete Boha...

¹⁷² Přišel jsem jednou za jednou ženou, která na mě hulákala, jak nevím co. Nejraději by mi nafackovala. Seděl jsem s jedním mužem a ona řekla: „Pokud vkročíš na tohle místo, zavolám na tebe šerifa!“

Řekl jsem: „Dobře, drahá sestro, já jsem jenom...“ Řekl jsem: „Jsme křesťané, my bychom to neudělali.“

Ona řekla: „Křesťané, takoví neexistují.“ Byla sprostá. Hrozně na nás křičela.

Řekl jsem: „Ale paní, tady je...“ Řekl jsem: „Vy nevěříte v Ježíše Krista?“

Ona řekla: „Ó, Jemu věřím, ale ne vám, lidem.“

¹⁷³ Nemůžete věřit v Něho, pokud nebudete věřit Jeho lidem. To není možné. Ó, ona dělala všechno možné a nadávala mi. Popošel jsem k autu... nebo z auta... Řekl jsem: „Chtěli jsme jenom projít tady kousek tím místem.“ Řekl jsem: „To bude v pořádku. Já bych to za nic na světě neudělal.“ A řekl jsem: „Jenom tady pracuji.“

A ona řekla: „Tak je to s vámi lidmi. Vy si myslíte, že si můžete na nás staré lidi jen tak dovolovat.“

¹⁷⁴ Řekl jsem: „Ne, ne, ne.“ Řekl jsem: „To je v pořádku. Jestli nám to nedovolíte; nevím, jak odsud máme dostat to auto. My jsme sem přijeli. Váš manžel nám to dovolil.“

„Nezajímá mě, co on řekl. Vy to nebudete dělat.“

Řekl jsem: „Dobře, přijeli jsme sem.“ Řekl jsem...

Řekla: „Zmizte z tohoto dvora.“

¹⁷⁵ Řekl jsem: „Dobře, paní, vidíte to bláto? Člověk tady není schopen ujít ani deset kroků, po této trávě a kamení.“

Ona řekla: „To je váš problém, ale jestli tudy projedete, zavolám šerifa.“

¹⁷⁶ Řekl jsem: „Jste úplně v právu, je mi líto, že jsem se kromě vašeho manžela nezeptal také vás.“ Řekl jsem: „Je mi líto.“

177 A ona... Ó, ona zuřila, „prskala“ na nás, jen to fičelo, hrozila mi pěstí pod nosem a všechno možné. A já jsem tam seděl ve starých, otrhaných montérkách. Řekl jsem: „Ó, je mi líto, že jsme vás vyrušili. Za nic na světě bych to nebyl udělal, sestro.“ Řekl jsem: „Stydím se.“ Řekl jsem: „Ale váš manžel nám řekl, že to je v pořádku, a tak to bylo v pořádku.“ Řekl jsem...

Ona řekla: „Vy mladí, vy si myslíte, že si můžete na nás staré dovolovat.“

178 Řekl jsem: „Nepochybuji o tom, že se to ve vašem sousedství stalo mnohokrát, ale my jsme křesťané.“ Řekl jsem: „Já tady nežiji. Já tady jenom pracuji, abych pomohl jednomu bratru.“

Ona řekla: „Ty tady pracuješ? A co děláš?“

Řekl jsem: „Jsem kazatel, velebný.“

Ona se na mne podívala a řekla: „Velebný?“

Řekl jsem: „Ano, paní.“

A zeptala se: „Co tady děláš?“

Řekl jsem: „Chci udělat dobrý skutek, pomoci někomu z problémů.“

„A jak se jmenuješ?“

Řekl jsem: „Jmenuji se Branham.“

Zeptala se: „Jsi bratr Branham?“

Odpověděl jsem: „Ano.“

179 Ona řekla: „Promiň.“ Její rty se začaly chvět. Začala plakat. Řekla: „Já jsem odpadlá metodistka.“ Řekla: „Stydím se, že jsem se takhle chovala.“

Řekl jsem: „Bůh ti požehnej, sestro. Vrať se do své církve, nechceš? Služ Pánu Ježíši.“

180 Vidíte, kdybyste vyskočili a začali se s ní hádat a tvrdit jí, že jste v právu, a tak dále a vy... Vidíte, kam by to dospělo? Ale stačí jediné slovo s láskou, která pronikne do srdce. Bratře, snažme se dostat lidi za oponu. Je to tak.

181 Chcete poznat malé tajemství? Je to způsob, jak si podmaňují dravou zvěř, jak si podmaňují nemoci: je to láskou. Láska Boží nás nutí dělat takové věci. Vejdi za oponu. Nechcete to dnes udělat, zatímco

skloníme hlavy k modlitbě? Kdyby sestra byla tak hodná a přišla ke klavíru.

182 Náš nebeský Otče, děkujeme Ti dnes za tu Boží lásku, která byla rozlita v našich srdcích skrze Ducha svatého. Vidíme, jak náš čas rychle ubíhá, dovolíš každé osobě, která se nachází v Božské přítomnosti, Otče, aby vešla za oponu?

183 Jsou zde mladí muži a ženy, starší muži a ženy, mladí — ještě děti a mladiství. Prosíme Tě, Otče, abys vzal každého z nich za tuto oponu, spolu s Tebou dnes ráno a ukryl je v sobě v Kristu, dokud se znovu nenarodí. Naděje slávy, naděje Boží v nich bude odpočívat. A když přicházejí nepřítelovy zkoušky, budou se nacházet tak daleko zvenčí od této opony, že oni je ani neuslyší. Budou vidět jenom Ježíše, jak žije ve své slávě Shekinah, jak žije ve svém požehnání, kde je tato svatozář světla, která se teď nachází v této modlitebně. Kéž by, Otče, přebývala v každém srdci. A kéž by přešla z té intelektuální koncepce nebo z prohlížení si ji na obrázku nebo dokonce ze spatření přirozeným okem. Ale ať vstoupí do jejich srdcí, Pane, a tam přebývá, aby mohli žít v Boží přítomnosti, která každý den vydává ovoce a požehnaný život pro Pána Ježíše. Neuděláš to, Otče?

Zatímco máme skloněné hlavy, sestra nám podá nápěv na klavír... spíše zahraje.

*Je pramen krví naplněn
(to je ta cesta dovnitř. Projít kolem oltáře,
cestou do slávy Shekinah.)
z Emanuelových žil.
a hříšník v tom zdroji ponořen,
je zbaven hříchů vin.*

184 Je tady někdo, právě v této chvíli, kdo se ve svém srdci rozhoduje pro Krista a říká: „Bože, rozhodl jsem se ve své mysli, že nechci žít životem jednou nahoře, podruhé dole, přicházím rovnou teď k Tobě. Na základě této prolité krve, na základě Tvého Slova, přicházím teď a přijímám to. Zvedám ruku k Tobě, Pane Bože, že to budu dělat, počínaje dnešním dnem do budoucna.“

185 Bůh ti žehnej, sestro. To je správné. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej, bratře. To je správné. Tedy, Bůh ti žehnej, bratře. Vidím tě tam. Bůh ti žehnej, sestro. Nu, On tě vidí. Bůh ti žehnej, můj bratře.

186 „Dnes přicházím. Pane, jsem unaven tím životem ve světle svíce. Jsem unaven světlem hvězd a svitem měsíce a slunce. Toužím po té slávě Shekinah, Pane, která zapadá, když přichází tma. (Bůh ti žehnej, sestro). Od tohoto dne — (Bůh vám žehnej, malá paní. Bůh ti žehnej, sestro. Bůh ti žehnej, maminko. Bůh ti žehnej, chlapče; to je správné) od tohoto dne na potom, Pane Bože, chci udělat všechno. Přicházím a Ty mě nevyvrhneš. Ty mě nemůžeš zavrhnout, protože Ty jsi zaslíbil, že to neuděláš. Přicházím teď a přijímám to teď. A budu tomu věřit (Bůh ti žehnej, sestro), slávě Shekinah, ve které chci žít. A když se mě chce zmocnit ten starý hněv a jiné věci a přicházejí problémy a snaží se se mnou pohnout, abych udělal to nebo ono, ty špatné věci a tuto nešlechtnost; chci říci, já chci stát ukotven za touto oponou a vzhlížet k této slávě Shekinah. A od této chvíle do budoucna chci žít s Tebou.“

187 Je tady ještě někdo, dřív než se pomodlíme? Bůh vám žehnej, paní; tobě a tobě. Bůh ti žehnej. Ano, další tucet nebo dva tucty rukou se zvedly. V pořádku.

188 Nyní tedy... Řeknu vám, co bych rád udělal. Vždyť vím, že tady je zvykem, aby všichni procházeli kolem oltáře a modlili se. To je správné. Původně to vzniklo v Metodistické církvi asi v sedmnáctém století. Ale ti v Bibli to nikdy nedělali. V Bibli měli ti... kteří uvěřili, byli spaseni.

189 Tedy, přál bych si, abyste zůstali sedět na svém místě, kde jste. Přál bych si, abyste spolu se mnou sklonili hlavy. Chci, abyste se modlili tak, jak se modlím já a řekli Pánu, řekli: „Pane...“ Odhodme teď zcela všechny starosti tohoto světa a nehleďte na ty, kteří sedí vedle vás. To pro vás může být ta poslední příležitost přijít do Božího království. Modlím se, aby vám Bůh dnes otevřel dveře milosrdenství a ať je to nyní tento čas. Tedy, modleme se, zatímco máme skloněné hlavy.

190 Náš nebeský Otče, přináším Ti... Když bylo semeno zaseto, Pane, po celém tomto pódiu; zaséval je Duch svatý, do padesáti nebo šedesáti srdcí, možná i více, které zvedly ruce a řekly: „Na základě toho teď přicházíme k Tobě.“ Dej Otče, aby dveře jejich srdcí mohly být dokořán otevřeny. Oni byli... Mnozí z nich, Otče, už mají věčný život. Budou žít navěky. Je to jisté, protože Ty jsi to řekl, a proto my s takovou jistotou nacházíme oponu pro naše myšlenky. Oni to musí mít, Ty jsi to řekl.

191 Nuže, Otče, prosím v Ježíšově jménu, abys je uvedl do

těsnějšího společenství. Oni byli kolem dokola zmítání. Satan do nich narážel. Mohli slyšet sténání a vytí ďábla, který se je vždy snažil pokoušet, aby dělali vždy něco špatného a mluvili špatné věci a poslouchali všelicos. Otče, prosím, aby se dnes ta opona mezi nimi a tímto světem zatáhla a aby byli skryti v Kristu a už se nikdy více nemuseli toulat, ale zůstávali každý den rovnou tam ve Tvé slávě a četli Bibli a velebili Její — tiší, pokorní, klidní, naplnění Duchem křesťané. Vyslyš, Pane. Poručíme je teď Tobě, když se Ti svěřujeme ve jménu Pána Ježíše Krista pro Jeho slávu. Amen.

*Je pramen krví naplněn
z Emanuelových žil
a hříšník v tom zdroji ponořen,
je zbaven hříchů vin.*

192 Teď za chvíli budeme mít uzdravovací bohoslužbu. Přál bych si, aby teď každé srdce bylo soustředěné. Kolik z vás dnes, počínaje dneškem z Boží milosti (pokud jste to už neudělali), budete počínaje dneškem věřit a jste odhodláni vstoupit do Boží přítomnosti a chodit pod tím správným pomazáním?

193 Co bude tím správným pomazáním? Na základě Slova: láska, pokoj, radost — to je to pomazání. Chodit takto, dokud Bůh nepozvedne tuto oponu a nevede mne dovnitř a neuzavře tak, že ten svět zůstane kolem mne zvenčí uzavřen.

194 Jsi ochoten to udělat? Zvedni svou ruku, Boží milostí se ti to povede. Děkuji, Bůh ti požehnej. Udělejte to, přátelé. Říkám vám, to předčí každou emoci, každý dar, všechno ostatní, co bys mohl najít, jestli jen nalezneš Krista takovýmto způsobem ve svém srdci. To mi pomohlo.

195 Opřel jsem tatínka na svoje rameno a viděl jsem, jak mu vlasy spadly dozadu a on na mě pohleděl — a odešel na setkání s Bohem. Viděl jsem svého bratra, jak bojoval se smrtí, jak měl přetrhané žily, zlomený krk, krev vytékala z jeho úst. Díval jsem se na svou ženu a ona řekla: „Bille, já se s tebou setkám tam po druhé straně té hranice.“

196 Položil jsem ruku na své dítě hned druhý den; viděl jsem její malé nožičky, jak jimi škrubala. Řekl jsem: „Ať je požehnáno tvé malé srdíčko, Sharon. Tatínek se s tebou setká tam na druhé straně.“ Moje kotva vydržela, vidíte. To není v emocích, v něčem, co můžete pocítit nebo v něčem... Ale na tom, co o tom řekne Bůh. Já jsem tomu věřil.

197 Teď je právě třiatdvacet let mé služby, a drží to stejně tak pevně, ne-li ještě pevněji. To postupně přitahuje ke kříži ještě víc, protože mě to táhne blíž po celou dobu. Bože, dopřej toto prožití těsného, posvěceného života jednomu každému z nich.

198 Pohledte, poslouchajte teď pozorně, dřív než o tom přestanu mluvit. To není požehnání, které obdržíte; nějaké křičení a velebení Boha. Tyto věci jsou v pořádku. Vy jíte manu. Ale to není to. To není to, o čem já dnes ráno mluvím. To není v tom, jestli zvedneš ruku a promluvíš v jazycích nebo zakřičíš a pobíháš po budově sem a tam. To není to. To není to, o čem já mluvím. Já mluvím o tom ukrytém životě v Kristu, kde po celou dobu, dnem i nocí, můžeš žít v Něm. To je to, o čem já mluvím.

Jakub 5:16

199 Tedy, On je zde. Přál bych si, abych dnes mohl být lékařem. Kdybych jím byl, uzdravil bych tyto nemocné lidi. Ale já nemocné lidi uzdravit nemohu. Jsem pouhým člověkem. Ale sám Lékař je zde — Pán Ježíš. Tedy, kdybych... Bible říká: „Vroucí a horlivá modlitba spravedlivého zmůže mnoho. Vroucí a horlivá modlitba spravedlivého zmůže mnoho.“

Jakub 5:17

200 Podívejte, Eliáš byl týmž bídám jako i my poddaný a horlivě se modlil, aby nepršelo a nepršelo tři roky a šest měsíců. A pak šel a znovu se horlivě modlil a nebe vydalo déšť. Modlitba mění věci. Já je nemohu změnit. Vy je nemůžete změnit. Je to modlitba, která to mění.

2. Královská 20:1, 2

201 Bůh jednou jednomu člověkovi řekl, že zemře, a aby si dal do pořádku svůj dům. Poslal svého proroka, aby mu to vyřídil. A ten muž se obrátil tváří ke stěně a začal plakat a prosil Boha, aby mu prodloužil život o patnáct let. A Bůh změnil svůj postup a přidal mu dalších patnáct let. Čím to bylo? Modlitbou.

202 Teď změním téma. Jen krátce... Nebývám s vámi často. Bude-li vůle Páně, doufám, že tu budu ještě příští neděli. Ale chtěl jsem dnes ráno... Když jsme sem přicházeli, moje manželka řekla: „Ty tam jdeš, vždyť přece chrapíš, a tak dále.“

Řekl jsem: „Slíbil jsem to a nehledě na to půjdu,“ vidíte.

203 Pohledte, chtěl bych něco říct. No, já vím, že modlitba... To bude moje první modlitba tohoto druhu od chvíle, kdy mi bylo něco poskytnuto. A vy dobře víte, že Bůh ví, že to je pravda. Podívejte — vlastně modlit se za nemocné lidi. To nebude tak veřejně, jak to bývalo.

Dobře, samozřejmě, že v těch církevních shromážděních to takto bude, ale doufám, že v jiné kategorii než je to teď. Ale jedno vím. A důvěřuji tomu. Pozoroval jsem to celou dobu.

²⁰⁴ Nu, dnes bych raději vyměnil své místo s nějakým člověkem, který káže evangelium, pokud by to byla pro mne Boží vůle, abych byl kazatelem. Ale já nejsem moc dobrý kazatel, protože mi schází vzdělání a nevím toho dost o Slovu a jiných věcech. A tak nemůžu kázat, ale mým úkolem je modlit se za nemocné. A všiml jsem si v bohoslužbách a na různých místech, co zmůže modlitba. Jak ona je účinná.

²⁰⁵ Kdo z vás dostává *Křesťanský život*? — ten časopis *Křesťanský život*? Všimli jste si tam toho ohromujícího článku napsaného lékařem medicíny v Chicagu... nebo, myslím, že to bylo z Wheatonu v Illinois? Oni se ho zeptali, řekli: „Věříš Božskému uzdravení? Existuje něco takového?“

²⁰⁶ On řekl: „Položili jste mi otázku. Božské uzdravení; co tím myslíte, zázraky nebo uzdravení?“ On řekl: „Samozřejmě, uzdravení. Když se modlíte za nemocné a nemocní se uzdraví. Pak jsou ještě zázraky, že ta věc zmizí okamžitě před vašimi očima.“ On řekl: „Samozřejmě, jedné každé z těch věcí věřím. Ale,“ řekl, „teď tyto neuživé kultury, jako unitariáni a křesťanská věda, a takovéto věci,“ řekl, „o to nestojím; ale Krev Ježíše Krista uzdraví pokaždé.“

Tak tedy, to byl doktor medicíny, vidíte. Oni o tom vědí.

²⁰⁷ Dále, Bůh ustanovil některé v církvi, aby se modlili za nemocné. Bůh ustanovil v církvi ty, kteří vyučují, a také některé jiné služby. Je to pravda? On to dělá. A skrze to On někdy dává lidem různé dary. To nemá nic společného — to nemá žádnou souvislost se spasením vaší duše. Ale co se týče toho uvědomění, že On mě povolal, abych se modlil za nemocné, chtěl bych prostě... kvůli vaší důvěře, a Bůh ví, že v mém srdci, že to nemyslím osobně. Ale dovolte, abych vám něco ukázal. Podívejte se po celé této zemi, co se stalo. Udělejte si o tom představu ve své mysli.

²⁰⁸ Jen se podívejte, co se tenkrát přihodilo. Všichni jste slyšeli o té vačici v té divočině, jak tam přišla, byla pokousaná psem nebo něco takového, celá rozškubaná. A proč Bůh Jahve přivede takovou vačici, zvíře, které nemá ani duši — němé stvoření — vlastně vačici a ona si lehne vedle mých dveří a já jsem tak zabedněný, že to ani nejsem schopen rozpoznat. Ležela tam dvacet čtyři hodin a já jsem si seděl ve

svém pokoji a On řekl: „Ta dáma, ona tam leží už dvacet čtyři hodin a čeká, až se za ni pomodlíš, čeká až na ni přijde řada, a ty jsi to ještě neudělal.“ A tam v pokoji byla malá Rebeka a já jsem vyšel ven a řekl: „Nebeský Otče, promiň. Nevěděl jsem to. A tak tedy prosím, abys tuto vačici uzdravil.“

²⁰⁹ To bylo všechno, co jsem pověděl. A ta stará vačice se postavila, podívala se na mě, posbírala svá mláďátka, a tak jako by chtěla říci: „Děkuji vám, pane,“ a aniž by kulhala, odešla přímo k bráně a dále na cestu. Vidíte? Némá vačice. Opravdu. Bůh ji tam přivedl. Nevěříte tomu?

²¹⁰ A jak vedl Boswortha? Ó, jen se podívejte po celé této zemi na ty stovky, skrze sny a vidění a jak to všechno probíhalo. A pak si uvědomuji, že On se tam se mnou setkal, když se postavil vedle mne. A On řekl: „Narodil ses na tento svět, aby ses modlil za nemocné.“ Řekl: „Tvá začínající služba zasáhne kolem dokola celý svět.“ A opravdu se to stalo. Podívejte na ty uzdravovací kampaně, milióny lidí kolem dokola jsou teď uzdravovány. Já jsem to nemohl udělat, opravdu ne. Ale z Boží milosti jsem to začal, a to zaplavilo celý svět, to velké probuzení.

²¹¹ Jednou večer jsem seděl... Ó, to bylo, to nebylo nedávno večer, to bylo před několika měsíci, kde se spolu sešla skupinka kazatelů a uspořádali uzdravovací kampaň. A každý z nich měl vyprávět nějaké osobní prožití. Oni vůbec nevěděli, že jsem tam byl. Seděl jsem vzadu na tom velkém stadiónu, natáhl jsem si takto kabát, na hlavě jsem měl přičesek a na očích tmavé brýle; jednoduše jsem tam seděl a poslouchal. Jeden z nich vešel na pódium a řekl: „Nuže, moje služba je už téměř u konce. Nevím, co bych měl dělat dál.“ A řekl: „Přišel jistý malý chlapík: bratr Branham. Díky němu jsem začal.“

²¹² Přišel další a řekl: „Nuže, tak jak bratr vydával svědectví, stejně tak je to se mnou.“ Řekl: „Byl jsem pastorem malé, staré církve, a jednou večer jsem tam přišel,“ řekl, „a tam to začalo.“

²¹³ Seděl jsem tam a plakal a plakal. A pak jsem se postavil a opustil tu budovu. Nemohl jsem to déle vydržet. On to řekl. Pomyslel jsem si: „Bože, to je přesně to, cos řekl, že se stane, přesně.“

²¹⁴ Dobrá, dnes ráno jsem tady, přátelé. Jsem velice mizerným služebníkem Páně. Zklamal jsem Ho mnoha způsoby a stydím se za to. Cítím se nehodný, že mohu sloužit Jeho vzácným, nemocným dětem. Ale já nepřihlížím na své zásluhy, protože žádné nemám. Vzhlížím

k tomu, čím je Jeho milost. Vidíte? To znamená, čím On je pro mě a já pro Něj. Já jsem Jeho dítětem a On je mým Pánem. Pokud nejsou mé ruce čisté — a ty Jeho jsou, ale já nesloužím svýma rukama. Chci se jenom poddat Jemu, aby On mohl sloužit skrze mě. Jsem velice vděčný, že jsem žil za touto oponou, kde věci tohoto světa... Když oni říkali: „Ty to nejsi schopen udělat, ty ses zbláznil. Kazateli Branhamovi se něco přihodilo. Pohleďte na něj. Namouvěru, on se zbláznil.“

²¹⁵ Když jsem měl kazatelské shromáždění tam v židovské nemocnici, skupina lidí, která tam seděla, se mi pokoušela namluvit, říkali: „Cože? Ty ztrácíš svůj zdravý rozum. Ty toho nejsi schopen. Ty, že se budeš modlit za krále?“

Řekl jsem: „On to řekl.“

²¹⁶ Na tom, co oni říkali, mi vůbec nezáleželo, to se stejně tak jak tak vyplnilo. Bůh to učinil. On se nedíval na moji nevědomost. Moje negramotnost to nebyla schopna nikdy docílit. A tady se nejedná o mou neznalost. To byla Jeho milost. Byl to On, který to učinil.

²¹⁷ A jenom této milosti můžu dnes ráno důvěřovat, když se budu modlit za tuto umírající ženu a za další. A nejen... Vy jste také služebníci Boží. Modlitba... účinná, vytrvalá modlitba... modlicí se shromáždění.

Dnes ráno tady leží na těchto nosítkách jedna žena. A sedí tam také jiní na smrt nemocní.

Jakub 5:15

²¹⁸ Existuje určitá kvalita, dar, samozřejmě. A ani po deseti letech si to svět nemůže odvážit zpochybnit. Mohli byste přijít na toto pódium a nemohli byste utajit v Boží přítomnosti svůj život i kdybyste chtěli. On by vám přesně řekl, kdo jste a co jste udělali. Víte, že to je pravda. Ale to ještě není uzdravení. To není uzdravení. Je to modlitba víry, která zachraňuje nemocného. Je to modlitba, která zachraňuje nemocné. Opravdu. Tedy, to je to, co bychom chtěli dělat, prostě se modlit za nemocné. Rád bych vás viděl uzdravené. Myslím si, co kdyby to tady ležela moje maminka? Myslím si... nebo je možná maminkou někoho z vás. Co kdyby tam vzadu seděla moje manželka nebo někdo z těch nemocných. Budu upřímný. Budu se modlit.

²¹⁹ Tam jde zrovna jedna žena, paní Roofová, která sem byla přinesena na nosítkách, stejně jako tato žena. Umírala na rakovinu. Zrovna tady v Jeffersonville. Tehdy se shromáždění konalo na střední škole. Ona umírala na rakovinu. A tady je, už ji to nikdy více netrápilo.

Vrátila se domů a uzdravila se. Není to nádherné?

Tedy, poprosím, sestro, abys zahrála „Veliký lékař je přítomen, ten soucítící Ježíš“.

220 Přál bych si, aby všichni, kteří teď zůstanou tady na tom shromáždění, se na chvíli ztišili. Pomodleme se. A pak za chvíli vyvolám modlitební řadu.

221 Myslím, že nejdřív půjdu dolů, abych se pomodlil za tu ženu na nosítkách, aby se tam uvolnilo místo. Chtěl bych, aby všichni měli skloněné hlavy. A přál bych si, aby se teď všichni upřímně modlili.

222 Tedy, sestro, ty na těch nosítkách, ty jsi matkou, teď mluvím k tobě. Chci, abys měla víru, abys věřila. Chci, abys věřila z celého svého srdce. Ať všichni zůstávají v modlitbě, pokud možno se vši uctívostí. A až se za tu ženu pomodlím, vrátím se sem na pódium, a pak ať ji lidé dají někam stranou, ale nejdřív bych se za ni rád pomodlil, abychom ji mohli dát bokem. Můžeme se teď pomodlit?

223 Náš nebeský Otče, je to tak, je tu přítomen náš veliký Lékař. Je balzám v Galádu. A tady dnes ráno, na těchto nosítkách a také sedící tam na těch sedadlech, jsou Tvoji lidé, kteří tu sedí a trpí. Je to temný a pochmurný svět, ve kterém žijeme. Ó, věčný Bože, požehnaný Otče, prosím, aby se dnes Tvé slitování rozprostřelo nad těmito lidmi, aby každý z nich byl uzdraven. Ať teď vejdou tam, kde je ta mana. Ty jsi dnes ráno otevřel dveře pro každého, kdo chce; ať tedy přijde.

224 Ta střední zeď rozdělení byla roztržena na polovinu, takže židé, pohané a řekové, otroci a svobodní, mohou vejít toutéž branou — jsou to dveře do ovčince. Ty jsi těmito dveřmi a my přicházíme skrze Ježíše, Bože, abychom přijali tato požehnání — Ježíše Krista, Syna Božího. Přicházím teď, abych se modlil za ty nemocné. Uzdravíš je dnes, Pane?

225 Děkujeme Ti za našeho drahého bratra Neville, za jeho šlechetnou práci pastora v této církvi, za všechno, co zde vykonal a jak stál na svém místě, jako opravdový Boží služebník. Bože, požehnej jemu a jeho manželce a jeho malým dětem. Pane, ať jeho malí chlapci vyrostou, aby se stali muži jako jejich otec. Vyslyš, Otče.

226 Ó, Bože, buď nám teď nablízku, když jdu z celého svého srdce sloužit těm nemocným. Prosím, abys byl se mnou, Otče, a udělil mi víru a odstranil všechny pochybnosti z mé mysli, tak aby když sem přijde každá jednotlivá osoba, ať moje mysl neslouží k nevěře, ale ať je moje srdce popuzeno vírou. Vyslyš, Pane, aby víra v mém srdci

zatlačila uvažování, vyhnala uvažování, abychom měli víru. Kéž by byl každý uzdraven. Vyslyš, Otče.

227 Tedy, s našimi skloněnými hlavami, budu se modlit za tuto sestru, a tak budte všichni v modlitebním rozpoložení. (Bratr Branham se vzdaluje od mikrofonu, aby se za tu paní pomodlil. — pozn. vyd.)

A Bůh se dotkl jejího těla a úplně ji uzdravil. Ona tady chodí a oslavuje Boha.

A teď ti, kteří chtějí, abych se za ně pomodlil, přicházejte z této strany, zatímco se budeme modlit.

228 Poprosil jsem Její, když tady byla tato paní položena... Ona mi pověděla všechno o tom, jak spadla a jak to bylo s jejími kotníky a žebry, a tak dále. Řekl jsem: „Bože, jestli mi to dnes ráno potvrdíš, udělám tu věc, o které jsi mi řekl, abych udělal, když jsem tu byl, a Ty dovol, aby tato žena povstala a procházela se budovou.“ A v tu chvíli, když jsem se za ni pomodlil, se postavila a vzala ta nosítka, a pohleďte, tato žena se prochází.

229 Pan Ježíš je zde, můj drahý bratře a sestro. Já vás uzdravit nemohu. Ale určitě uvidíte, věřím tomu, jedno z největších probuzení, jaké jsme kdy v tomto národě měli. Je to pravda. Prostě vím, že se právě teď něco chystá.

230 Tedy, až budete procházet kolem a budeme se za vás modlit, ať všichni v této budově zůstávají v modlitbě, zatímco naše sestra bude hrát. A bratr Neville a já budeme sloužit vkládáním rukou na nemocné, když budou přicházet z této strany, a pak odcházet na svá místa. (Prázdné místo na pásku.)

Jan 3:34

231 Někteří lidé mají nesprávnou představu o tom, čím je pomazání. Už jste o tom někdy uvažovali? Kdy bylo někomu uděleno to největší pomazání; a co oni udělali, když to pomazání dostali? Největší pomazání, které kdy bylo dáno, spočinulo na Ježíši Kristu. My máme Ducha jen v omezené míře. A On ho měl neomezeně.

Lukáš 4:18, 19

232 A On jednoho dne vešel do chrámu a vzal svitek a četl. On řekl: „Duch Páně je nade mnou, protože mne pomazal kázat milostivé léto... poslal mne uzdravit zdrcená srdce, uzdravit nemocné, vrátit zrak slepým.“

Lukáš 4:20

233 A teď můžeme uvažovat takto: jestli takovému pomazání

spočinulo na Tom, o kterém bylo prorokováno 800 let předtím, že ono přijde; a tady On byl s tímto druhem pomazání, tím plným požehnáním a pomazáním Hospodinovým na Něm — my bychom běhali kolem této budovy a křičeli a výskali. Ale Bible říká: „On odložil svitek a posadil se. A pak vzácná slova vycházela z Jeho úst.“ Hle, co On udělal pod tímto pomazáním.

234 Tedy, to pomazání není emocí. To pomazání je svrchovanou mocí pod kontrolou, to znamená vědět přesně co a jak. A to je právě tady.

235 Tedy, vy musíte být schopni tomu porozumět, když sem přicházíte. Jinak to takto nemůžete obdržet. Ale vyzývám pak vaši víru: přijďte a věřte tomu, o čem jsem vám říkal a pozorujte, co se bude dít. Jenom věřte tomu, co vám bylo řečeno a dívejte se, co se bude dít. Pomazání Páně je v chra... je dnes ráno v této modlitebně. Amen. Nuže, modleme se. (Bratr Branham se modlí za potřebné. — pozn. vyd.)

1. Samuelova 1:11, 17

236 Náš nebeský Otče, sestra přichází k oltáři a cítí se být vedena, aby potom zpívala tuto píseň. Ty jsi k ní promlouval. Ona tady kleká a modlí se jako Anna v chrámu. Dej její duši touhu jejího srdce, dej Bože, ona Tě miluje. Otče, abys odpustil a dal jí tyto věci, za které prosí, když tady klečí a zkroušeně pláče a uvědomuje si, že to, co Ty můžeš udělat, není žádné tajemství. Ty jsi Bohem a všechny moci na nebi i na zemi jsou vloženy do Tvých rukou. A tak, ať jsou právě teď setřeny její slzy, utři je svými rukama probodnutýma hřeby. Řekni: „Dcero, tvá víra tě uzdravuje.“ Ať odejde v pokoji a bude... Cokoliv dnes žádá, vyslyš, Otče. Prosíme o to v Ježíšově jménu.

237 Milujete Pána? Není On nádherný? Nemáte dnes ráno nádherný čas zde v tomto společenství? Cítili jste Jeho přítomnost? Neříká něco blízko vás: „Dobrá, jsem s vámi, nebojte se. Ta malá loďka nemůže být zmitána nebo být poškozena.“

238 Jak se cítíš, matko? Dobře. Skvěle. Ta paní, která tady ležela na nosítkách, řekla, že se teď cítí dobře. Nejsme za to vděční našemu Pánu Ježíši? Ona se chce vrátit a být s námi a posadit se v této modlitebně a radovat se a velebit Boha. Je to pravda?

239 A já věřím, že příští neděli tady budeme mít různé lidi, kteří budou ochotni po tom, co se dnes stalo, vydat svědectví. Věříte tomu?

240 Nu, co tedy máme dělat? Zůstaňme ve slávě. Chodme ve světle.

Kráčejme krok za krokem spolu s Ním a držme se neustále této věčné ruky, a ať na vás spočine věčné požehnání Boží a budme si vědomi Jeho ujištění, že Bůh nezaslíbil nic, co by nemohl splnit. Vidíte?

²⁴¹ Když byl Abraham starý, on se nestaral o to, kolik je mu let; byl si vědom toho, že Bůh byl schopen udělat to, co mu řekl. Není to nádherné? Dobrá, vždyť Bůh neumírá. Bůh je od věčnosti do věčnosti.

²⁴² Už jste někdy uvažovali, že když vás váš duch opustí... Kdybyste se dostali do plynové komory nebo kdybyste se ocitli na dně studny nebo na mořském dně, ať už je to cokoliv; a když vás váš duch opouští; voda, oheň, nic vás nemůže zadržet. To se pohybuje skrze tuto budovu, je to jako pára. To se tady zavěsilo. To je živé. To nemůže umřít. To má věčný život. To nemůže zahynout.

²⁴³ Když tedy umřete a vaši milovaní vás budou oplakávat, oni si myslí, že jste mrtví; ale nejste, vy stále žijete tam nahoře. To jen povadlo to staré tělo a bylo vloženo do země. Všechny atomy a věci, kterými jste kdy byli, se narušily a vrátily se zpět do stavu kosmického světla a petroleje, ať je to cokoliv — vrátilo se to do země. Ale jednoho dne přijde ten velký Král duchů: Ježíš — přijde ze slávy ve svém těle. Amen!

²⁴⁴ A On uvolní Boží sílu. A každá osoba, která je v Něm, jejich těla... Tyto atomy se začnou spojovat; to kosmické světlo začne něco tvořit. Během okamžiku každá osoba, která je v Kristu, bude proměněna a stane se mladým mužem, mladou ženou, která stojí zde na zemi.

²⁴⁵ Zamyslete se nad tím. Ona už nikdy nezestárne, nikdy neonemocní, už nebude nikdy žádná bolest srdce nebo starost. Oč bychom se vlastně měli starat? My prostě jednoduše kráčíme ve světle Božím, že? Není On nádherný? Ó, aj!

²⁴⁶ Mohli bychom zkusit zazpívat tu starou, dobrou písničku. Mohla bys nám podat akord? „Má víra k Tobě zří.“ Kolik z vás ji zná? Tady jsme ji po celou dobu zpívali.

*Má víra k tobě zří,
Beránku z Golgoty,
Spasiteli Božský.
Vyslyš mne, když se modlím,
sejmi ze mne všechnu vinu,
dovol mi ode dneška být úplně Tvůj.*

Vím, že se už připozdívá, ale zazpívejme to ještě jednou. Teď to udělejme všichni společně.

Má víra k Tobě zří...

